ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 254
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
2024
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ … ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Στις 7 Οκτωβρίου 2023, αναφερόμενος στη Γάζα ως «***πόλη του κακού***» ο Ισραηλινός πρωθυπουργός Μπενιαμίν Νετανιάχου ανακοίνωνε ότι, «*Όλα τα μέρη όπου είναι οργανωμένη η Χαμάς, όλα τα μέρη στα οποία κρύβεται, λειτουργεί η Χαμάς – θα τα μετατρέψουμε σε πόλεις ερειπίων*». Από τότε μέχρι και σήμερα κάθε εβδομάδα, σχεδόν κάθε ημέρα, φέρνει νέες αναφορές για σφαγές στη Γάζα, καθώς ένας από τους πιο προηγμένους στρατούς σφυροκοπά μια πυκνοκατοικημένη λωρίδα γης όπου παραμένει ένας εξαθλιωμένος, πεινασμένος, τραυματισμένος και παγιδευμένος πληθυσμός.

Οι νεκροί ξεπερνούν τις 50.000 και οι τραυματίες τις 100.000, ενώ περισσότερο από το 80 τοις εκατό του πληθυσμού της Γάζας είναι πρόσφυγες, άνθρωποι που εκδιώχθηκαν ή διέφυγαν το 1948 από την γη στην οποία ζούσαν, από αυτό που οι Παλαιστίνιοι αποκαλούν Nakba, την καταστροφή. Σύμφωνα με τα Ηνωμένα Έθνη, 1,9 εκατομμύρια άνθρωποι εκτοπίστηκαν στη Γάζα από τον Οκτώβριο του 2023 σε έναν πληθυσμό 2,2 εκατομμυρίων ανθρώπων. Οι ισραηλινές δυνάμεις έχουν καταστρέψει την πλειοψηφία των υποδομών ύδρευσης, αποχέτευσης, επικοινωνιών, ενέργειας και μεταφορών της Γάζας, καθώς επίσης, τα σχολεία και τα νοσοκομεία της. Έχουν ισοπεδώσει συστηματικά περιβόλια, χωράφια και θερμοκήπια.

Είναι τόσες πολλές οι αστικές υποδομές που έχουν καταστραφεί, που μεγάλο μέρος της Γάζας είναι ακατοίκητο, ενώ επίσης οι πολλαπλές δηλώσεις ανώτερων ισραηλινών αξιωματούχων δείχνουν ότι ο αναγκαστικός εκτοπισμός στη Γάζα είναι σκόπιμος και αποτελεί ισραηλινή κρατική πολιτική. Μέσα σε μια εβδομάδα από τις εκλογές στις ΗΠΑ, ο ισραηλινός υπουργός Smotrich διακήρυξε, ότι η επιστροφή του Τραμπ σημαίνει ότι «*το 2025 θα είναι, με τη βοήθεια του Θεού, το έτος κυριαρχίας [ισραηλινής] στην Ιουδαία και τη Σαμάρεια*».

Η εκεχειρία στο Λίβανο, η «σιγή» εκ μέρους του Ιράν, αλλά και οι εξελίξεις στο Χαλέπι της Συρίας το οποίο κατέλαβαν «απομεινάρια» του ISIS και της αλ-Νούσρα υπό την καθοδήγηση του τουρκικού κράτους, δεν προμηνύουν παρά το προχώρημα των ισραηλινών μεθοδεύσεων για τον βίαιο εκτοπισμό των παλαιστινίων από το βόρειο τμήμα της Γάζας. Την ίδια στιγμή, η παγκόσμια σύρραξη μαίνεται στο ουκρανικό έδαφος, με πλήθος βορειοευρωπαϊκών κρατών να προετοιμάζουν τους πληθυσμούς ακόμα και για πυρηνικό πόλεμο, ενώ για πρώτη φορά μετά την επίσημη λήξη της ***Δεύτερης Μεγάλης Ανθρωποσφαγής***, πλήθος από ασιατικά κράτη έχουν στρατιωτική παρουσία με τον έναν ή τον άλλον τρόπο στην φονικότερη μάχη που διεξάγεται σε ευρωπαϊκό έδαφος από 1945.

«***Ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος έχει ήδη ξεκινήσει. Ήδη υπάρχουν μάχες στο έδαφος που συντονίζονται από μια σειρά χωρών… Τρέχουμε σενάρια που θα σας σοκάρουν. Δεν θέλω καν να τα αναφέρω… Κοιτάξτε πώς μπήκαμε στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Όταν διαμελίστηκε η Τσεχοσλοβακία – ακούγεται λίγο σαν την Ουκρανία – αυτό ήταν το τέλος. Μέχρι που εισέβαλαν στην Πολωνία***», δήλωσε στην ετήσια συνάντηση του Institute of International Finance ο CEO της JP Morgan, Τζέιμι Ντίμον. Σημειωτέον, ότι οι *New York Times* έγραψαν πως δυτικοί αξιωματούχοι, τους οποίους δεν κατονόμασε η αμερικανική εφημερίδα, πρότειναν ότι η κυβέρνηση του απερχόμενου προέδρου των ΗΠΑ Τζο Μπάιντεν θα μπορούσε να δώσει πυρηνικά όπλα στην Ουκρανία. Το δημοσίευμα διαψεύστηκε, αφού προηγουμένως η ρωσική πλευρά μέσω του εκπροσώπου του Κρεμλίνου Ντμίτρι Πεσκόφ διεμήνυσε, πως η Δύση θα πρέπει «*να ακούσει προσεκτικά*» τον Πούτιν και να διαβάσει το πυρηνικό δόγμα της Ρωσίας, που επικαιροποιήθηκε πρόσφατα και το οποίο μειώνει το «κατώφλι» για τη χρήση πυρηνικών όπλων.

Και όμως, η απουσία έστω και εκείνων των ειρηνιστικών κινημάτων προηγούμενων δεκαετιών είναι εκκωφαντική. Οι αντιδράσεις των ευρωπαϊκών κοινωνιών στις συνεχείς απειλές ακόμα και για έναν γενικευμένο πυρηνικό πόλεμο είναι ανύπαρκτες.

Η παθητικότητα αυτή, λανθασμένα κατά την γνώμη μας, εντάσσεται παρ' όλα αυτά σε μια γενικότερη αρνητική διάθεση των ευρωπαϊκών πληθυσμών να πολεμήσουν, καθώς θεωρείται δεδομένη η αποξένωσή τους από το πόλεμο, αλλά και η γήρανση του πληθυσμού. Σε πρόσφατη έκθεση της Κομισιόν αναφέρεται ότι, «*Δεν έχουμε ξεκάθαρο σχέδιο για το τι θα κάνει η ΕΕ σε περίπτωση ένοπλης επίθεσης εναντίον ενός κράτους μέλους. Η απειλή πολέμου που θέτει η Ρωσία για την ευρωπαϊκή ασφάλεια μάς επιβάλλει να το αντιμετωπίσουμε ως κεντρικό στοιχείο της ετοιμότητάς μας, χωρίς να υπονομεύσουμε τη δουλειά που πρέπει να γίνει για να προετοιμαστούμε για άλλες μεγάλες απειλές*». Στην έκθεση καταγράφεται, επίσης, ο κίνδυνος νέας «πανδημίας» και περιγράφονται διάφορες βασικές προμήθειες που πρέπει να έχουν τα νοικοκυριά σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης, συμπεριλαμβανομένων αποθεμάτων φαγητού, ποτών και φαρμάκων, φακού και ραδιοφώνου με μπαταρία.

Μ' άλλα λόγια, η πολεμική συνθήκη των διαρκών «κρίσεων» καλά κρατεί…

Ο Δανός φιλόσοφος Κέρεν Κίρκεγκορ πίστευε ότι, «*Χωρίς κίνδυνο δεν υπάρχει πίστη, και όσο μεγαλύτερος ο κίνδυνος τόσο μεγαλύτερη η πίστη.*»

Μόνο που αυτό συμβαίνει όταν η παθητικότητα δεν σημαίνει άγνοια κινδύνου…

Δεκέμβριος 2024

Οι πανάρχαιοι ιπτάμενοι δράκοι, ο Συριζα και η ανακάλυψη ενός άγνωστου ανθρώπινου είδους…

«Η γνώση της άγνοιας οδηγεί στο άφατο»
Nicolas Cues

«Ο βάτραχος στον πάτο του πηγαδιού
Δεν γνωρίζει την ανοικτή θάλασσα»
Ιαπωνική παροιμία

Μέσω σχετικής δημοσίευσης ερευνητικής ομάδας στην επιθεώρηση «*Current Biology*», παρουσιάζεται η μελέτη ενός καλοδιατηρημένου απολιθωμένου σκελετού ενός ***πτερόσαυρου***, που εντοπίστηκε το 2015 και ανήκει σε πρόσφατα αναγνωρισμένο είδος, που ονομάζεται ***Skiphosoura bavarica*** («*ουρά σπαθιού από την Βαυαρία*»). Το συγκεκριμένο είδος πετούσε στον ουρανό της Βαυαρίας πριν από περίπου 147 εκατομμύρια χρόνια και είχε άνοιγμα φτερών περίπου 2 μέτρα με μια οστέινη κατάληξη στο μπροστινό μέρος του ρύγχους του, κοφτερά δόντια με τα οποία άρπαζε και εξόντωνε τα θηράματα του και μια κοντή, άκαμπτη μυτερή ουρά.

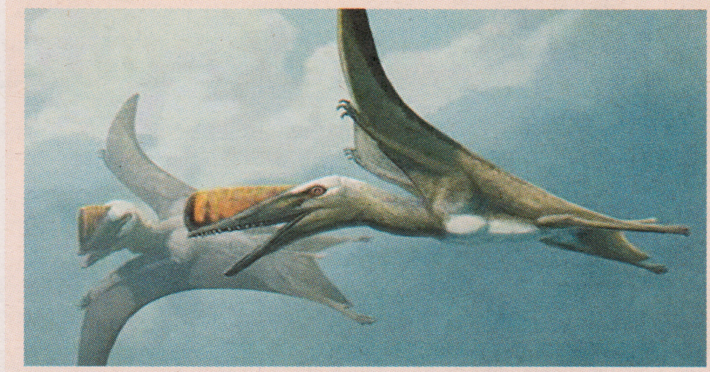

Όπως ανακοινώθηκε, η ανακάλυψη καλύπτει ένα μεγάλο «*κενό*» στην ***κατανόηση της εξέλιξης των πτερόσαυρων πλασμάτων***, τα οποία έπαιζαν σημαντικό ρόλο στα οικοσυστήματα την εποχή των δεινοσαύρων. Το «*κενό*», σύμφωνα με την δημοσίευση, συνίσταται στο ότι, ο συγκεκριμένος ***πτερόσαυρος*** αποτελεί ένα ***ανατομικά μεταβατικό είδος*** μεταξύ μικρών σε μέγεθος ***πτερόσαυρων με μακριές ουρές*** και των ***γιγάντιων πτερόσαυρων*** με κοντές ουρές, που το άνοιγμα φτερών τους έφτανε τα 11 μέτρα και έμοιαζαν με πραγματικούς ιπτάμενους δράκους.

Τι μας νοιάζουν όλα αυτά; Γιατί χάνουμε τον καιρό μας με χαμένα είδη πτερόσαυρων; Εδώ ο κόσμος καίγεται, ο Συριζα ρευστοποιείται, γίνεται «*κομματάκια*», η κοντή, άκαμπτη ουρά του απέμεινε και σε λίγο ούτε από δαύτη θα απομείνει κάτι, το πολιτικό «*κενό*» μεγαλώνει, το πολιτικό σύστημα «*απορρυθμίζεται*» και άσε που, *όταν βλέπεις τον Κουτσούμπα σού έρχεται να φας τουλούμπα…*

Ο Συριζα μοιάζει ολοένα και περισσότερο με το ***μυθικό ζώο κατώβλεψ***, που τρέφεται καταβροχθίζοντας τον εαυτό του. Τον καταπίνει η μαύρη τρύπα ενός αδυσώπητου πολιτικού συστήματος. Και όπως γνωρίζουμε, μόνο άναυδος μένει κάποιος μπροστά στις μαύρες τρύπες: «*Μας διδάσκουν ότι το σύμπαν μπορεί να τσαλακωθεί όπως ένα κομμάτι χαρτί και να μετατραπεί σ' ένα απειροελάχιστο μπαλάκι, ότι ο χρόνος μπορεί να σβήσει όπως η φλόγα ενός κεριού, που φυσάμε και ότι οι νόμοι της φυσικής δεν είναι ούτε ιεροί ούτε αμετάκλητοι*» (John Wheeler).

Την ίδια στιγμή, ένα «*μυστήριο*» τυλίγει την επιστροφή του Πασοκ στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης, μια έκπληξη, που μεγαλώνει την αίσθηση του αόρατου που κρύβεται μέσα στο ιδωμένο. Υπερβολές; Διόλου. Η μεταμόρφωση του Ανδρουλάκη λένε τα μήντια είναι «*αξιοσημείωτη*», η «*ωρίμανση*» του, τα «*όλα*» του!!!

Ρε, μπας και όλα αυτά ήταν μπροστά μας τόσο καιρό και δεν τα βλέπαμε; Τόση τύφλωση; Τόση άγνοια, τόσος ανορθολογισμός; Και να σου, πετιέται το Πασοκ και βρίσκεται σε «τροχιά εξουσίας» στις δημοσκοπήσεις και γίνεται εν αναμονή πρωθυπουργός ο Ανδρουλάκης.

Βέβαια, όπως έλεγε ο Ντοστογιέφσκι, «***ο άνθρωπος είναι ένα μυστήριο. Αν περάσουμε όλη μας τη ζωή για να το διαλευκάνουμε ο χρόνος μας δεν θα πάει χαμένος***».

Οπότε ψυχραιμία, ψυχραιμία και πάλι ψυχραιμία! Υπομονή, υπομονή, υπομονή, δεν χρειάζεται βιασύνη! Η βιασύνη οδηγεί σε σφάλματα και μόνο το κίβδηλο και η ψευδαίσθηση κατασκευάζονται γρήγορα. Και όπως συμβουλεύει και μια σοφή παροιμία, «***μην περνάς την γέφυρα πριν φτάσεις σε αυτήν***»…

Σύμφωνα με τον σπουδαίο Γάλλο φιλόσοφο και συγγραφέα ***Έντγκαρ Μορέν***, («*Γνώση, άγνοια, κίνδυνος*»), ***η ζωή είναι συνέχεια και ασυνέχεια*** του φυσικο-χημικού κόσμου: «*η ζωή είναι ασυνέχεια διότι έχει ένα σκοπό που ενεργοποιεί μια εκπληκτική βούληση για ζωή, στο άτομο και συνάμα στο είδος, τα κάνει να παλεύουν διαρκώς κατά του θανάτου και οδηγούν στην εφεύρεση της αναπαραγωγής. Είναι ασυνέχεια όσον αφορά τη στενή και ιδιαίτερη σχέση της με το θάνατο που είναι αντίσταση, πάλη και ενσωμάτωση*». Και όμως, παρά τις εκπληκτικές προόδους των επιστημονικών γνώσεων, αυτές ***οι ίδιες οι νέες γνώσεις αποκαλύπτουν αδιάκοπα καινούργια στρώματα άγνοιας, βαθύτερα και εκτεταμένα***.

Και για να μην μιλάμε στα κουτουρού, ας δώσουμε ένα παράδειγμα.

Με δημοσίευση της στην επιθεώρηση «*Nature*», διεθνής ερευνητική ομάδα υποστηρίζει, ότι τα ανθρώπινα απολιθώματα που εντόπισε σε μια περιοχή της κεντρικής Κίνας, ανήκουν σε ***ένα άγνωστο ανθρώπινο είδος*** με ιδιαίτερα ανατομικά χαρακτηριστικά, που ζούσε στην περιοχή πριν από περίπου 200 χιλιάδες έτη.

Οι ερευνητές εντόπισαν μέχρι στιγμής απολιθώματα από 16 άτομα του νέου είδους που έλαβε την ονομασία ***Homo juluensis*** (η κινέζικη φράση «*Ju Lu*» σημαίνει «*μεγάλο κεφάλι*»)… Το κεφάλι αυτών των ανθρώπων ήταν αξιοσημείωτα μεγαλύτερο από αυτό των ***Νεάντερταλ*** και των ***Homo sapiens***, ενώ επίσης πολύ μεγαλύτερα ήταν και τα δόντια τους. Όπως ανέφεραν οι

συνέχεια στη σελ. 4

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΥΡΡΑΞΗ ΜΑΙΝΕΤΑΙ:
«ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΕΦΑΝΤΑ ΕΙΝΑΙ Η ΖΟΥΓΚΛΑ»...

Οι επιμέρους εθνικές αφηγήσεις, που αφορούσαν την *Δεύτερη Μεγάλη ανθρωποσφαγή* ανέλαβαν να διαχειριστούν την απώλεια, τον θάνατο, την επίδειξη αγριανθρωπισμού, την καταστροφή, αλλά και τους όρους επιβολής της ***νέας παγκόσμιας τάξης*** μέσα από το ***δίπολο Ανατολής-Δύσης***, που εγκαθιδρύθηκε μέσω του λεγόμενου ***Ψυχρού Πολέμου***. Η διαίρεση αφορούσε οικογένειες, πόλεις, περιοχές και χώρες, αλλά και τις ίδιες τις μεταπολεμικές κοινωνίες. Όπως παρατηρεί ο ***Henry Kissinger*** (*Παγκόσμια Τάξη, Σκέψεις γύρω από το χαρακτήρα των εθνών και την πορεία της ιστορίας*), «*η Γερμανία είχε επανέλθει στην θέση που βρισκόταν τριακόσια χρόνια νωρίτερα, μετά την ειρήνη της Βεστφαλίας. Η διαίρεσή της είχε καταστεί βασικό στοιχείο της διεθνούς τάξης πραγμάτων που έκανε την εμφάνισή της*».

Βήμα-βήμα έως την κορύφωση του, ο *Ψυχρός πόλεμος* συγκροτούσε ένα διεθνές σύστημα, στην ανθεκτικότητα του οποίου συνέβαλαν εκτός από την σημασία της ιδεολογίας και οι κοινωνικοί, οικονομικοί και τεχνολογικοί μετασχηματισμοί, τα παγκόσμια πρότυπα διαβίωσης και η γιγάντωση των μητροπόλεων. Τον Μάρτιο του 1947 ο ***πρόεδρος Τρούμαν*** ανακοίνωσε, ότι οι ΗΠΑ αναλάμβαναν τις «*υποχρεώσεις*» της πάλαι ποτέ ***Μεγάλης Βρετανίας*** στην Ανατολική Μεσόγειο και στη *Μέση Ανατολή* ξεκαθαρίζοντας, ότι η επιστροφή στον απομονωτισμό ως επιλογή δεν υφίσταται μ' οιονδήποτε τρόπο. Με την σειρά του ο ***Γκρομίκο***, αντιπρόσωπος της ΕΣΣΔ στον ΟΗΕ, αποδέχθηκε την «*αναγκαιότητα να διαιρεθεί η Παλαιστίνη σε δυο ανεξάρτητα κράτη*».

Έως τις αρχές του 1948, ένα ψυχροπολεμικό σύστημα κρατών άρχισε να εγκαθιδρύεται στον ευρωπαϊκό χώρο είτε μέσω δημοκρατικών είτε μέσω δικτατοριών και παρά τις ασάφειες του, είχε ως δεδομένο, ότι τα κομμουνιστικά κόμματα θα ασκούσαν εξουσία στις περιοχές, που είχε καταλάβει η ΕΣΣΔ στο τέλος του πολέμου, ενώ οι ΗΠΑ θα εμπλέκονταν πλέον στις ευρωπαϊκές υποθέσεις με σταθερό και διαρκώς πιο έντονο τρόπο.

Η ίδρυση του ΝΑΤΟ τον επόμενο χρόνο, μιας συμμαχίας, που περιελάμβανε αμοιβαίες στρατιωτικές υποχρεώσεις, ήταν η σαφέστερη ένδειξη, ότι οι αμφιβολίες στο εσωτερικό των ΗΠΑ και οι παραδοσιακές ενστάσεις για την συγκρότηση συμμαχιών σε καιρό «*ειρήνης*» αποτελούσαν οριστικά παρελθόν. Όσο για το μέλλον της Ασίας, δεν φάνταζε λαμπρό στην πλειονότητα των αμερικανών ηγετών. Όπως υποστήριζε ο στρατηγός *Αϊζενχάουερ* προτού αναλάβει την προεδρία των ΗΠΑ, «*η Ασία χάθηκε. Η Ιαπωνία, το Αρχιπέλαγος των Φιλιππίνων, οι Ολλανδικές Ανατολικές Ινδίες και ακόμα και η Αυστραλία βρίσκονται υπό απειλή*».

Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση, ο *πόλεμος στην Κορέα* (1950-1953) συνδύασε την σύγκρουση των δυο υπερδυνάμεων με τον ασιατικό εθνικισμό, αποτελώντας την μεγαλύτερη εκστρατεία του Ψυχρού πολέμου με τραγικά αποτελέσματα για τον πληθυσμό και βυθίζοντας στον ζόφο ολόκληρη την χώρα. Σημειωτέον, ότι στην ***Συνδιάσκεψη της Γιάλτας*** (4-11 Φεβρουαρίου 1945) ***Σοβιετική Ένωση και ΗΠΑ***, ως σύμμαχοι και νικητές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, αποφάσισαν να αναλάβουν τις τύχες της Κορέας από την ηττημένη Ιαπωνία.

Η ***συσσώρευση πυρηνικών όπλων*** από τις δυο υπερδυνάμεις, τις ΗΠΑ και την ΕΣΣΔ, που ανήκαν αμφότερες στο στρατόπεδο των νικητών, προσδιόρισε την ισορροπία του τρόμου με τρόπο εμφατικό: ο αφανισμός της ανθρωπότητας, η ολική εξόντωση θεωρείται από τούδε και στο εξής ως δεδομένη σε περίπτωση ανοικτής σύγκρουσης ανάμεσα τους. Στο τέλος του προηγούμενου αιώνα, ο *Ψυχρός Πόλεμος* φάνταζε παρωχημένος. Η διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας με ορόσημο το 1989, ή μ' άλλα λόγια η παγκοσμιοποίηση στην συγκεκριμένη φάση της, προϋπέθετε την «*κατάρρευση*» του Ανατολικού μπλοκ, ενώ το άστρο της ενοποίησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης φωτίστηκε από το ορόσημο του 1992.

Τις επόμενες δεκαετίες, η επέκταση του ΝΑΤΟ μέχρι και τα ρωσικά σύνορα επέτρεψε να εκφραστούν φιλοδοξίες μέχρι πρότινος «αδιανόητες», που έφθαναν ακόμη και να συμπεριλαμβάνουν την Ρωσία στην βορειοατλαντική συμμαχία. Σ' αυτό το σημείο, μπορούμε να δούμε τον τρόπο που τέθηκε το ζήτημα της ***παγκόσμιας διακυβέρνησης***, όπως παρουσιάστηκε από το σύστημα του Νταβός, εδώ και τουλάχιστον δυο δεκαετίες μέσα από ένα σύστημα θεσμών, κανόνων και τρόπων λειτουργίας που θα οδηγούν την συλλογική δράση σε παγκόσμιο επίπεδο, προσπερνώντας τις «*αγκυλώσεις*» της παραδοσιακής πολυμερούς συνεργασίας και τις αντίστοιχες των ***κλειστών συστημάτων ισχύος***.

Οι «***νέοι κανόνες του παιχνιδιού***» παρουσιάζονται σαν ένα προσπέρασμα της διαβόητης *rules-based* (***βασισμένης σε κανόνες***) ***διεθνούς τάξης του φιλελεύθερου διεθνισμού, οικονομικού φιλελευθερισμού***, που οικοδομήθηκε μετά την Δεύτερη Μεγάλη Ανθρωποσφαγή, βασισμένης σε μια πολυμερή αρχιτεκτονική, οικονομική σε πρώτη όψη (συμφωνίες GATT, ΠΟΕ, ΔΝΤ/Παγκόσμια Τράπεζα, ΟΟΣΑ κ.ά.). Ορισμένοι χαρακτήρισαν ευθέως την αναγκαιότητα να βρεθεί ο δρόμος που οδηγεί όχι φυσικά προς την ***απο-παγκοσμιοποίηση***, αλλά αντίθετα προς την ***υπερ-παγκοσμιοποίηση***, με την επιβολή παγκοσμίων πολιτικών θεσμών και δικτύων που θα επιτρέπουν να τεθούν υπό έλεγχο τα υφιστάμενα παγκόσμια οικονομικά δίκτυα, σε μια εκσυγχρονισμένη μορφή της Pax Romana. Μ' άλλα λόγια, η νέα παγκόσμια τάξη περιγράφεται ως μια οργάνωση του κόσμου κατά Μεγα-Περιφέρειες. Μόνο που ο οργουελιανός κόσμος του 1984, χωρισμένος σε τρεις Μεγα-Περιφέρειες, βρίσκεται σε διαρκή πόλεμο, με τα εμπλεκόμενα μέρη να αλλάζουν συνεχώς τις συμμαχίες τους.

Η πρώην πλέον καγκελάριος του ενωμένου γερμανικού κράτους ***Μέρκελ***, δήλωνε με νόημα, αμέσως μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων όσον αφορά το ***Brexit*** τον Ιούλιο του 2016, ότι, «*ακόμη και αν είναι δύσκολο να το φανταστεί κάποιος για μας, δεν θα πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι η ιδέα της ευρωπαϊκής ενοποίησης ήταν μια ιδέα ειρήνης. Βλέπουμε όλοι ότι ο κόσμος βρίσκεται σε αναταραχή. Η ειρήνη που έχουμε στην Ευρώπη εδώ και πολλά χρόνια, δεν είναι αυτονόητη*».

Γράφαμε τότε ότι, «***Σε κάθε περίπτωση, η ανασύνταξη της «προβληματικής», όπως αναγνωρίζεται από τις «αντιτιθέμενες» πλευρές, ενοποιητικής διαδικασίας της ΕΕ είναι δεδομένη. Η εμμονή να περιστρέφονται οι «συνέπειες» με άξονα το οικονομικό ζήτημα σκοπίμως σκιάζει «άλλες» περιοχές. Ή μήπως είναι δυσνόητη σε τόσους και τόσους αναλυτές και δημοσιολόγους ή ακατανόητη, η έκταση της αλληλεπίδρασης είτε με πολεμι-***

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Φρανκλίνος Ρούσβελτ, ο βρετανός πρωθυπουργός Ουίνστον Τσώρτσιλ και ο ηγέτης της ΕΣΣΔ Ιωσήφ Στάλιν ρυθμίζοντας τις «λεπτομέρειες» για την μεταπολεμική τάξη στην Ευρώπη στην Συνδιάσκεψη της Γιάλτας (ένα μικρό χωριό της Κριμαίας) τον Φλεβάρη του 1945

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2

επικεφαλής της έρευνας, Christopher Bae και Wu Xiujie, «*τα απολιθώματα από την ανατολική Ασία μάς αναγκάζουν να αναγνωρίσουμε **πόσο πιο περίπλοκη είναι η εξέλιξη του ανθρώπου** και να αναθεωρήσουμε τις θεωρίες μας για τις διάφορες γραμμές εξέλιξης*».

Επομένως, εφ' όσον είναι τόσο περίπλοκη η εξέλιξη του ανθρώπου, είναι απολύτως αναμενόμενο, άλλο τόσο περίπλοκη να είναι και εξέλιξη του Συριζα, αφού ούτως ή άλλως η ανθρώπινη γνώση βρίσκεται αναμφίβολα σε επιταχυνόμενη επέκταση και δεν είναι δυνατή καμία εξαντλητική ή οριστική γνώση. Όχι, δεν έχει πάθει ζημιά ο εγκέφαλος μας με τις εξελίξεις στον Συριζα. Είναι βέβαιο, ότι ο διασκορπισμένος, ρευστοποιημένος Συριζα, αλλά και ***ο σκοπός αυτή της ευρηματικής πράγματι εξέλιξης, κρύβεται στους κόλπους του αλόγου*** και όχι στο νόημα που θα δώσουμε εμείς.

Επομένως; Επομένως ένας Συριζα ενοποιημένος θα ήταν ένας Συριζα στατικός, ατελής, ενώ τώρα, λόγω της έλλειψης μιας οργανωτικής ρύθμισης, έσκασε σαν σαπουνόφουσκα. Αυτό ακριβώς. Πέραν οιασδήποτε πρωταρχικής πρόθεσης.

Και εννοείται, ότι είναι αδύνατον να γνωρίζουμε, εάν ***το τυχαίο*** (λόγου χάριν ο Κασσελάκης) ***που είναι η «αιτία όλων των εκπλήξεων»,*** εξαρτάται από το τυχαίο.

Όλα τα υπόλοιπα είναι σαν να λέμε, «*Τρέχα γύρευε και Νικολό καρτέρει*».

«Είναι κάτι χαρακτήρες ... τελειωμένοι αναπτήρες...»

Στίχοι από λαϊκό άσμα. Τραγουδήθηκε πολύ στο συνέδριο του Σ(φ)υριζα, που πραγματοποιήθηκε, ουδόλως τυχαίως, σε νυκτερινόν κέντρον...

... Σύνεδροι έμπαιναν από την πίσω πόρτα, σύνεδροι αποκλείονταν, επειδή στήριζαν Κασσελάκη, η κεντρική αίθουσα του συνεδρίου ήταν αποκλεισμένη για το 80% των συνέδρων. Όπως περιγράφεται, επίσης, από συνέδρους, η αίθουσα αυτή χωρούσε περίπου 600 άτομα που είχαν οπτική επαφή με το Προεδρείο, ενώ οι υπόλοιποι σύνεδροι (3.600, αν λάβουμε υπ' όψη την ανακοίνωση του προεδρείου) έπρεπε να κατευθυνθούν σε δυο άλλα επίπεδα. Σε έναν όροφο επάνω και σε έναν όροφο κάτω από την κεντρική αίθουσα. Σε αυτές τις δυο αίθουσες υπήρχαν μεγάλες οθόνες για να παρακολουθεί κάποιος τους ομιλητές, αλλά δεν υπήρχε η δυνατότητα ψήφου δια βοής. Συνεπώς, η εκλογή προεδρείου δια βοής έγινε μόνο από τους παρόντες εντός της κεντρικής αίθουσας, αποκλείοντας όλους τους άλλους συνέδρους. Ευρηματικό και τσαχπίνικο!...

Ένας σύνεδρος, όταν έμπαινε στην είσοδο, μετά τον έλεγχο ασφαλείας, πήγαινε στον ανάλογο γκισέ για να πάρει την κάρτα του (χωρισμός ανά περιφέρειες). Η κάρτα από πίσω είχε *bar code*. Στην συνέχεια ο σύνεδρος πήγαινε στην είσοδο της κεντρικής αίθουσας στην οποία υπήρχαν 2-3 μεγαλόσωμοι άντρες (φουσκωτοί) που έκαναν έλεγχο του barcode. Όχι παίζουμε! Ανάλογα με το αποτέλεσμα, έστελναν τον σύνεδρο στην κεντρική αίθουσα ή στους άλλους δυο ορόφους, πάντα με προσηλωση στις αριστερές αξίες και παραδόσεις. Σιγά μην γνωρίζει μόνο η επάρατος δεξιά από βία και νοθεία! Έτσι, μ' αυτά και μ' αυτά, οι Κασσελικοί βουλευτές πήραν το δισάκι τους, έριξαν και μερικές τελευταίες μούντζες και έφυγαν από το κόμμα.

Σαν δεν ντρέπονται οι αποστάτες!

Όπως διαβάζουμε στην ***Αυγή***, σε περισπούδαστο άρθρο με τον τίτλο, «*Τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ ξαναχτίζουν το σπίτι τους*», οι προδότες πήραν το μάθημά τους: «*Τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ έδωσαν απάντηση στους αποστάτες του κόμματος, στους κλέφτες των βουλευτικών εδρών του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ, στους βουλευτές/νες που δεν έχουν αξίες και τιμή, που πρόδωσαν και απαξίωσαν την ετυμηγορία του λαού της Αριστεράς, που σε συνεργασία με τον πιστολέρο εξ Αμερικής και την ολιγαρχία της χώρας μας, εξύφαναν, προφανώς έναντι ανταλλαγμάτων, το σχέδιο της εξαΰλωσης του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ.*».

Σαν τα τρία γουρουνάκια. Ξαναχτίζουν το σπίτι τους, που το χάλασε ο κακός ο λύκος, αυτός ο Κασσελάκης, που τον στήριξε ο Παυλάρας ο Πολάκης (υπεύθυνος διαφάνειας και κομισάριος κατά της διαφθοράς) επειδή τον ξεγέλασε, αλλά τελικά κατάλαβε ότι είναι αδιαφανής και θα δει στο τέλος τι θα πάθει!!... Καλά όλα τα άλλα. Εκείνο, όμως, για τον «***πιστολέρο εξ Αμερικής***»; Τι είναι τούτο πάλι; Τι θέλει να πει ο ποιητής; Έχει και συνέχεια, όμως το άρθρο, και μπαίνουμε στον πειρασμό, αισθανόμενοι ταυτόχρονα την υποχρέωση και την ευθύνη, να το μοιραστούμε με κάθε προβληματισμένο άνθρωπο.

«*Ειδικότερα ο ναύαρχος, όσα ένσημα και να επικαλεσθεί από την θητεία του στις ένοπλες δυνάμεις της χώρας μας, δεν θα αρκούν για να ξεπλύνουν την ντροπή που προκάλεσε στην τιμή, στην υπόληψη και στην ακεραιότητα των αξιωματικών του στρατεύματος μας με την συμπεριφορά του, κλέβοντας την βουλευτική έδρα του ΣΥΡΙΖΑ και προδίδοντας τον Αλέξη Τσίπρα, που τον τίμησε, τραυμάτισε την στρατιωτική αξιοπιστία, την υπερηφάνεια και την ντομπροσύνη των ανωτέρων αξιωματικών μας. Πώς τελικά θα δικαιολογήσουν οι αποστάτες στην οικογένεια και τα παιδιά τους ότι τα ένσημα που έγραψαν προέρχονται από την διαπλοκή και όχι από τίμια εργασία;*»

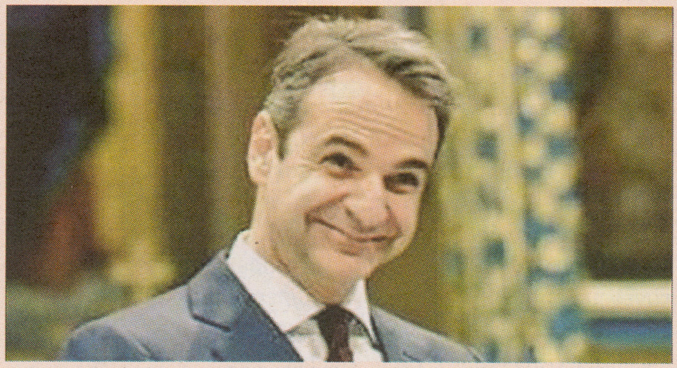

Κατάλαβες ναυαρχούκο ***Ευάγγελε Αποστολάκη***, που τόλμησες να ατιμάσεις το ίδιο το στράτευμα, την περηφάνεια και την ντομπροσύνη των καραβανάδων; Άτιμε άνδρα, δεν σε ξεπλένει το σαπούνι της διαπλοκής, φτου σου-φτου σου, είσαι άπιαστος!

Αποστασίες, διαπλοκή, νέα Ιουλιανά, ο «*κατεψυγμένος*» Τσίπρας κάτι σαν τον μαρμαρωμένο βασιλιά, αριστερά «ανάκτορα» και πάει λέγοντας.

Πάμε τώρα στην μοναδική ελπίδα πολιτικής σταθερότητας, στον αξεπέραστο πρωθυπουργό μας *Κυριάκο Μητσοτάκη*.

Καταρχήν, σε συνέντευξή του ξεκαθάρισε, ότι θα είναι υποψήφιος πρωθυπουργός με στόχο να κυβερνήσει για τρίτη τετραετία. Με άλλα λόγια, κατσικώθηκε και δεν σκοπεύει να το κουνήσει ρούπι. Αλλά είναι και ...κοινωνικά ευαίσθητος.

«*Να μη μιλάτε αυτάρεσκα για την πορεία της οικονομίας*», διέταξε στο υπουργικό συμβούλιο, μ' αφορμή μια έρευνα της Eurostat για την φτώχεια στην Ευρώπη και κατ' επέκταση στον ελλαδικό χώρο, όπου τα ευρήματα δείχνουν το 67% των ερωτηθέντων να δηλώνουν φτωχοί. Και ήταν λέει τέτοιο το σοκ για το Μέγαρο Μαξίμου, ώστε επιστρατεύτηκε ο πρόεδρος του *Συμβουλίου Οικονομικών Εμπειρογνωμόνων Μιχάλης Αργυρού*, προκειμένου να εξηγήσει στο πόπολο την διαφορά μεταξύ της «*υποκειμενικής*» και πραγματικής φτώχειας.

Και τι εξήγησε ο «*ειδικός*»; Είπε ότι τα ποσοστά μεταξύ «υποκειμενικής» και πραγματικής φτώχειας στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες σχεδόν συμπίπτουν ή απέχουν λογικά μεταξύ τους. Στην περίπτωσή μας, όμως, υπονόησε ότι το αποτέλεσμα της μέτρησης οφείλεται στην υποκρισία των ερωτηθέντων, δηλαδή ότι υπερβάλλουν και ότι τα αισθήματά τους παραμένουν απαισιόδοξα εξαιτίας της προηγούμενης οικονομικής «*κρίσης*» και της μνήμης που τους συνοδεύει από τότε.

Φαντασιόπληκτοι, κολλημένοι στο παρελθόν και, μάλλον αγνώμονες, για τον παράδεισο στον οποίο διαβιώνουν! Ίσως και μοχθηροζηλόφθονοι για τα επιτεύγματα των λίγων, που δεν ξεμένουν από χρήματα στα μέσα του μήνα!

Αλλά έτσι είναι. Όλοι οι μεγάλοι ηγέτες γεύτηκαν το πικρό ποτήρι της αχαριστίας και της αγνωμοσύνης του λαού που ευεργέτησαν και μόνο με την παρουσία τους. Δεν αλλάζει αυτός ο λαός, αλλά δεν πειράζει. Οι μεγάλοι ηγέτες είναι γενναιόδωροι, δείχνουν κατανόηση, κάποτε το πόπολο θα καταλάβει και τότε... ...

Δοξάστε τον!!!...

[Κ]Λεον

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 23ος, Φύλλο 254
Δεκέμβριος 2024
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 3265 1740
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος
Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)
IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410
bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλνονται προς:
Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82
Για ηλεκτρονική επικοινωνία:
diadromi@anarchy.gr

συνέχεια από τη σελ. 3

κά γεγονότα, που ήδη έχουν συμφωνηθεί, όπως λόγου χάρη η επέμβαση στην Λιβύη, είτε με τις εξελίξεις στο μέτωπο του Συριακού, με την αναμενόμενη κατάληψη της Ράκα ταυτόχρονα από δυνάμεις των ΗΠΑ και της Ρωσίας;». (*Ε.Ε., Διαίρεση, ενοποίηση, και συμμετοχή στην νέα παγκόσμια τάξη*, Διαδρομή Ελευθερίας φ. 162, Ιούλιος-Αύγουστος 2016).

Το επόμενο ***παγκόσμιο πολεμικό γεγονός*** εκδηλώνεται μ' αφορμή την εμφάνιση του κορωναϊού, με τον επικεφαλής του Παγκόσμιου Οικονομικού φόρουμ Κλάους Σβάμπ να μην μασάει τα λόγια του, ξεκαθαρίζοντας ότι, «***Το γενικότερο ζήτημα είναι απλώς αυτό: καλώς ή κακώς, οι πιθανότητες για αλλαγή και για μια νέα τάξη πραγμάτων είναι πλέον απεριόριστες, μόνο η φαντασία μας μπορεί να βάλει φραγμό***».

Το νερό έχει μπει για καλά στο αυλάκι.

***

«Η Δύση κυριάρχησε στον κόσμο όχι με την υπεροχή των ιδεών της ή των αξιών ή της θρησκείας, αλλά μάλλον με την υπεροχή της στην εφαρμογή οργανωμένης βίας. Οι δυτικοί συχνά ξεχνούν αυτό το γεγονός, οι μη δυτικοί, ποτέ».

Samuel P. Huntington

80 χρόνια μετά την Συνδιάσκεψη της Γιάλτας και ενώ ***μαίνεται μια παγκόσμια σύγκρουση στο έδαφος της Ουκρανίας, αλλά και στην ευρύτερη Μέση Ανατολή***, το Βερολίνο κατασκευάζει πυρηνικά καταφύγια, η Νορβηγία συγκεντρώνει δισκία ιωδίου κατά της ραδιενεργούς ακτινοβολίας, στην Φινλανδία ιστότοποι συμβουλεύουν τον γενικό πληθυσμό, πώς θα μπορέσει να επιβιώσει για 72 ώρες αν ξεσπάσει πυρηνικός πόλεμος, ενώ το σουηδικό κράτος διανέμει μέσω του μηχανισμού της πολιτικής προστασίας φυλλάδιο 32 σελίδων με τίτλο, «*Αν έρθει μια κρίση ή πόλεμος*», δίνοντας οδηγίες για την αντιμετώπιση πυρηνικής επίθεσης. Το φυλλάδιο τυπώθηκε σε 5,2 εκατομμύρια αντίτυπα –ένα αντίτυπο για κάθε 2 κατοίκους– και διατίθεται επίσης διαδικτυακά στα αραβικά, στα φαρσί, στα ουκρανικά, στα πολωνικά, τα Σομαλικά και τα Φινλανδικά. Το Νορβηγικό Τμήμα Πολιτικής Άμυνας, έχει ήδη διανείμει τον οδηγό του σε όλες τις οικογένειες, δηλώνοντας ότι, «***ζούμε σε έναν όλο και πιο ταραγμένο κόσμο που βασανίζεται από την κλιματική αλλαγή και, στη χειρότερη περίπτωση, από πράξεις πολέμου***».

«***Πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για πόλεμο***», δηλώνει, ο Γερμανός υπουργός Άμυνας Μπόρις Πιστόριους στο δημόσιο κανάλι ZDF, ζητώντας από τον πληθυσμό να αλλάξει νοοτροπία, λέγοντας ότι «***πρέπει να συνηθίσουμε στην ιδέα ότι μπορεί να υπάρξει απειλή πολέμου στην Ευρώπη***».

Σε μια εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στο Εμπορικό Επιμελητήριο του Αμβούργου, ο αντισυνταγματάρχης Γιερν Πλίτσκε έδωσε συγκεκριμένες συμβουλές, αναφερόμενος σε υπεπτήσεις με drone και απόπειρες κατασκοπείας, ανακαλύψεις κρυφών όπλων και σχέδια δολοφονίας κορυφαίων μάνατζερ, δολιοφθορές και επιθέσεις στον κυβερνοχώρο, που μπορούν να παρατηρηθούν «σε καθημερινή βάση και με αυξανόμενη συχνότητα».

Σύμφωνα με δημοσιεύματα, η πρώτη έκδοση του εγγράφου στρατηγικής είναι 1.000 σελίδες και μεταξύ άλλων περιέχει λεπτομερή σχέδια για το πώς να προχωρήσει το γερμανικό κράτος σε περίπτωση άμυνας, καθώς η χώρα θα γινόταν ο κόμβος όπου δεκάδες ή εκατοντάδες χιλιάδες συμμαχικοί στρατιώτες θα έρεαν με όπλα, οχήματα και προμήθειες, μια κατάσταση δηλαδή παρόμοια μ' ό,τι συνέβη στις ασκήσεις του ΝΑΤΟ του «πρώτου» Ψυχρού Πολέμου.

Όπως εξηγεί σε άρθρο του στο *Foreing Policy*, ο C. Raja Mohan, πρώην μέλος του *Συμβουλευτικού Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας της Ινδίας*, με την Ευρωπαϊκή Ένωση να ταλανίζεται από εσωτερικές διαιρέσεις και να αποτυγχάνει να ενεργήσει ως συνεκτικός στρατηγικός παράγοντας εν όψει των πολλαπλών πολέμων και συγκρούσεων στην περιοχή της, τα πράγματα έχουν αλλάξει.

Ενώ οι κάποτε αδύναμες ασιατικές δυνάμεις αποτελούσαν το αντικείμενο των στρατηγικών υπολογισμών της Ευρώπης, τώρα συμβαίνει το αντίστροφο: «*Ο Χι, ο οποίος έγινε δεκτός με πολλές φανφάρες στο Παρίσι, το Βελιγράδι και τη Βουδαπέστη νωρίτερα αυτό το έτος, απολαμβάνει την ικανότητά του να παίζει και στις δύο πλευρές του πολέμου στην Ευρώπη. Αλλά αυτό που κατανοεί ξεκάθαρα ο Κινέζος ηγέτης είναι ότι η βοήθεια της Μόσχας να πετύχει στην Ουκρανία και αλλού στην Ευρώπη θα διευκολύνει το Πεκίνο να εξασφαλίσει την πρωτοκαθεδρία στην Ασία. Εάν η Δύση δεσμευτεί από τη ρωσική απειλή στην Ευρώπη, υπολογίζει το Πεκίνο, η ικανότητα της Δύσης να αντισταθεί στην κινεζική πρόκληση στην Ασία αναπόφευκτα θα μειωθεί.* ***Υπό αυτή την έννοια, η μεγαλύτερη και πιο θανατηφόρα σύγκρουση της Ευρώπης από το 1945 είναι ο πρώτος μεγάλος πόλεμος αντιπροσώπων της Κίνας εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών***». Αν λάβουμε υπ' όψιν μάλιστα το γεγονός, ότι η Ευρώπη αγωνίζεται να αντιμετωπίσει τη δημογραφική παρακμή, τη συρρίκνωση των στρατών και τη μείωση της δύναμης της θέλησης πρώτιστα των κοινωνιών για πόλεμο, τότε καθίσταται ακόμη πιο πιθανή η συμμετοχή των ασιατικών κρατών στην ευρωπαϊκή ασφάλεια.

Πρέπει τα τονίσουμε, ότι η ταχεία ανάπτυξη των ασιατικών οικονομιών και η ανακατανομή της παγκόσμιας ισχύος υπέρ της Ανατολής έχει ήδη θέσει με τον πλέον εκκωφαντικό τρόπο την πραγματικότητα μιας νέας εποχής στη σχέση μεταξύ Ευρώπης και Ασίας, καθώς και ότι η μετατόπιση της οικονομικής ισχύος επεκτείνεται τώρα στη γεωπολιτική, στρατιωτική και τεχνολογική σφαίρα.

Χαρακτηρίσαμε προηγουμένως παγκόσμια σύρραξη τον πόλεμο, που μαίνεται στο ουκρανικό έδαφος και όχι μόνον. Οι παραδόσεις μεγάλης κλίμακας drones, πυρομαχικών και εξαρτημάτων όπλων από το Ιράν, τη Βόρεια Κορέα και την Κίνα βοηθούν τη Ρωσία στον πόλεμο με τις ουκρανικές δυνάμεις. Και μόλις τον περασμένο Ιούλιο Κινέζοι στρατιώτες έφτασαν στη δυτική Λευκορωσία, λίγα μόλις μίλια από τα σύνορα της Πολωνίας –ενός κράτους μέλους του ΝΑΤΟ– για 11 ημέρες κοινών στρατιωτικών ασκήσεων που ονομάστηκαν Eagle Assault 2024. Η Κίνα και η Ρωσία πραγματοποίησαν τις δικές τους κοινές ναυτικές ασκήσεις στη Μεσόγειο Θάλασσα, ενώ κοινές ασκήσεις μεταξύ των δύο πραγματοποιούνται στη Βαλτική Θάλασσα από το 2017. Μ' άλλα λόγια, η Κίνα δηλώνει με κάθε τρόπο ότι έχει στρατιωτικές φιλοδοξίες στην Ευρώπη, ενώ από την πλευρά της η Ινδία συνεχίζει να αγοράζει και να επεξεργάζεται μεγάλες ποσότητες ρωσικού πετρελαίου (και να μεταπωλεί μέρος του στην Ευρώπη), ενώ προωθεί τη δέσμευσή του με τη Μόσχα.

Κινέζοι στρατιώτες εκπαιδεύονται στη δυτική Λευκορωσία κοντά στα πολωνικά σύνορα στις 8 Ιουλίου. Υπουργείο Άμυνας της Λευκορωσίας.

Οι ασιατικές δυνάμεις εμπλέκονται, επίσης, όλο και περισσότερο και στην ουκρανική πλευρά του πολέμου. Η Νότια Κορέα, η οποία έχει αναδειχθεί ως σημαντικός παραγωγός όπλων, πουλά ήδη όπλα στο ΝΑΤΟ –και θα μπορούσε να αυξήσει την υποστήριξή της στην Ουκρανία ως απάντηση στην αυξανόμενη εμπλοκή της Βόρειας Κορέας από τη ρωσική πλευρά. Η Ιαπωνία έχει αναδειχθεί ως σημαντικός πολιτικός και διπλωματικός υποστηρικτής του Κιέβου και θα έχει βασικό ρόλο στην ανοικοδόμηση της Ουκρανίας, όταν έρθει εκείνη η ώρα.

Επιπροσθέτως, όπως διαφάνηκε στην σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ τον Ιούλιο στην Ουάσιγκτον, η ευρωπαϊκή άμυνα έχει γίνει μέλημα των δυνάμεων της Ασίας και του Ειρηνικού: Η κυβέρνηση Μπάιντεν έπεισε τους τέσσερις συμμάχους της στον Ινδο-Ειρηνικό –την ***Αυστραλία, την Ιαπωνία, τη Νέα Ζηλανδία και τη Νότια Κορέα***– να γίνουν μέρος του λόγου για την ασφάλεια της Ευρώπης. Οι ηγέτες των τεσσάρων χωρών, το λεγόμενο AP-4, έχουν γίνει τακτικοί συμμετέχοντες στις συνόδους κορυφής του ΝΑΤΟ. Τέλος, το Ιράν, το Κατάρ, η Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα διαδραματίζουν διευρυνόμενο ρόλο στον Νότιο Καύκασο, την Ανατολική Μεσόγειο και το Κέρας της Αφρικής, όπου Ρώσοι μισθοφόροι διώχνουν γρήγορα τους Γάλλους και άλλους Ευρωπαίους από τους πρώην αποικιακούς προμαχώνες τους στην Αφρική.

Μάλλον το τέλος της ιστορίας αργεί πολύ ακόμα, εάν έρθει κάποτε, και ως τότε όπως έλεγε και ο Ηράκλειτος, «*Πάντα γαρ το πυρ επελθόν κρινεί και καταλήψεται*», δηλαδή «***όταν έρθει το πυρ, όλα θα τα κρίνει και θα τα κυριεύσει***».

Συσπείρωση Αναρχικών

«Πράσινη μετάβαση» με πυρηνικούς αντιδραστήρες, μια ακόμη COP29 για «κλιματικό τουρισμό» και η πρώτη ρομποτική «απεργία» στην ιστορία

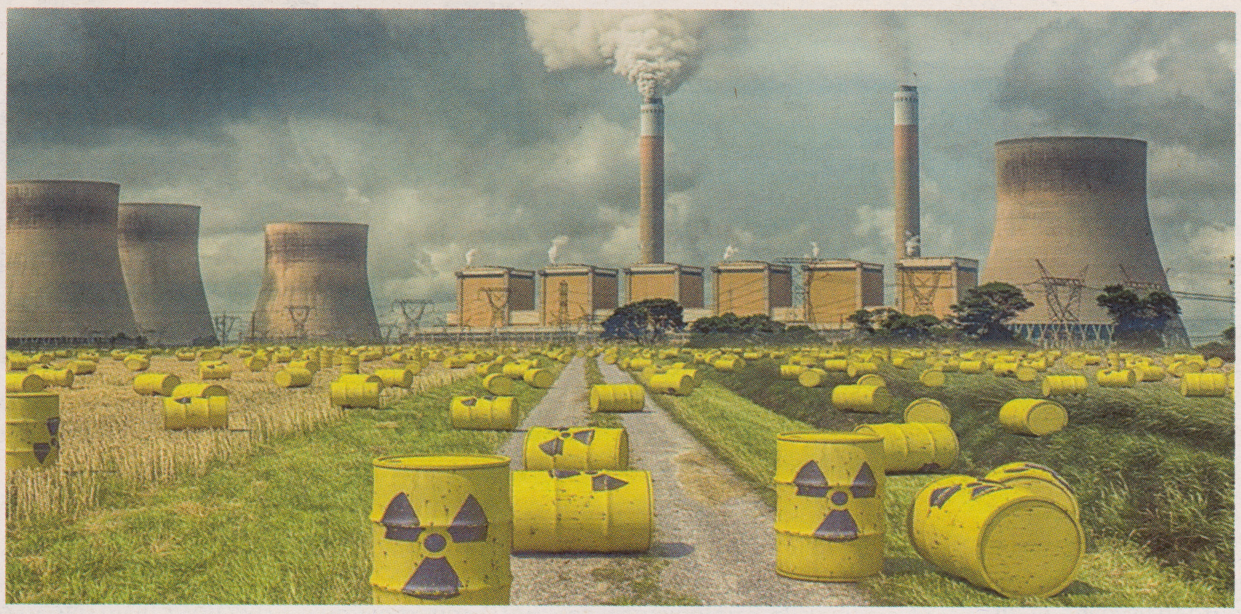

Διανύουμε μια εποχή μεταβάσεων με κύριες την «πράσινη» και την 4η βιομηχανική επανάσταση της συνεξέλιξης βιολογικής ανθρώπινης νοημοσύνης με την τεχνητή ψηφιακή. Οι τελευταίες εξελίξεις στο χώρο της υπολογιστικής μηχανικής διαμορφώνουν ένα πολύ συγκεκριμένο τοπίο, όπου αναβαθμίζεται ο ρόλος των μηχανών και υποβαθμίζεται εκείνος των ανθρώπων. Παραμένοντας σταθερά κριτικοί στην τεχνολογία και τις συνδηλώσεις που αυτή φέρει, πέρα από τις χρήσεις της, και ποιον τελικά εξυπηρετεί, δεν φέρουμε το μανδύα του σύγχρονου λουδίτη αλλά μελετούμε και αναζητούμε λειτουργίες που να είναι πραγματικά χρήσιμες στον άνθρωπο. Και το λέμε αυτό, διότι σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι τεχνολογικές «επαναστάσεις» δεν είχαν τα αποτελέσματα που διεμήνυαν με στόμφο διάφοροι δημοσιολογούντες. Θυμόμαστε πριν από χρόνια, το 2007, όταν η Amazon κυκλοφορούσε για πρώτη φορά τη συσκευή ανάγνωσης ηλεκτρονικών βιβλίων Kindle, και όλα τα μμε διεθνώς μιλούσαν για το θάνατο του έντυπου βιβλίου. Αποδείχθηκαν ανυπόστατες φήμες, αφού το έντυπο βιβλίο δεν απειλείται από αυτό καθαυτό το τεχνολογικό μέσο υποκατάστασης του αλλά γενικότερα από τη σύγχρονη ψηφιακή εποχή της ταχύτητας και της ρηχότητας που μας περιβάλλει.

Όμως, η επέλαση της ψηφιακής εποχής δεν απειλεί μόνο το βιβλίο ή το σύγχρονο τρόπο ζωής των τελευταίων αστικοποιημένων δεκαετιών αλλά συνολικά τους φυσικούς πόρους του πλάνητη για λόγους ενεργειακούς. Και αυτό δεν είναι μια υπερβολή. Είναι μια πραγματικότητα στην οποία συγκλίνουν όσοι ασχολούνται με την επίλυση της εξίσωσης της ενεργειακής επάρκειας. Όλα τα μοντέλα πρόβλεψης κατανάλωσης ενέργειας «ξανά τρέχουν» λόγω της έλευσης της τεχνητής νοημοσύνης αλλά και των εξακριβωμένων τεράστιων αναγκών που απαιτεί. Συνεπώς η συζήτηση περί των ορίων της χρήσης της τεχνολογίας δεν είναι ξεπερασμένη αλλά αφορά την ίδια την ανθρώπινη ύπαρξη. «Υπερβολές!», θα αναφωνήσει κάποιος και πολύ λογικά, αφού η πληροφόρηση και τα αφηγήματα που διακινούνται μιλούν για ΑΠΕ και «πράσινη μετάβαση».

Πώς απειλείται, λοιπόν, το ανθρώπινο είδος; Καταρχήν απειλούμαστε σταθερά από την παρουσία και ανάπτυξη της κυριαρχίας και της εξουσίας. Και αυτός δεν είναι ένας βερμπαλισμός αλλά η ουσία. Για παράδειγμα, εκλέχτηκε ο Τράμπ στις ΗΠΑ, και πολλά μμε έκαναν λόγο για δυσοίωνες προβλέψεις στο ζήτημα των δράσεων που αφορούν την κλιματική αλλαγή. Την ίδια χρονική περίοδο λάμβανε χώρα στο Μπακού η συνδιάσκεψη COP29, γι' αυτό ακριβώς το θέμα. Είναι κοινή πεποίθηση όλων όσων παρακολούθησαν τις εργασίες της, ότι δεν αποφασίστηκε κάτι ουσιαστικό που να ανατρέψει τη δυσμενή κατάσταση που ισχυρίζονται οι εξουσιαστές ότι βρισκόμαστε κλιματικά. Δηλαδή, κατηγορούν οι «καλοί και ανησυχούντες εξουσιαστές», αναποφάσιστοι σύνεδροι του COP29, τον «κακό» Τράμπ για αδράνεια. Οι συνειδητοποιημένοι κατηγορούν τον «αρνητή» χωρίς, όμως, να αποφασίζουν κάτι. Μοιράζουν τους ρόλους του «καλού» και του «κακού» και τα μμε φτιάχνουν τα προσωπεία τους. Έχουμε ξαναγράψει για το ρόλο αυτών των συσκέψεων και συνεδρίων, είναι σφόδρα αντιφατικό να πραγματοποιούνται οι συγκεκριμένες συσκέψεις σε χώρες εξόρυξης ορυκτών, αλλά αυτό φανερώνει και την εξαπάτηση που επιφυλάσσουν.

Τη συγκεκριμένη σύσκεψη επισκέφθηκε και ο Κ. Μητσοτάκης, στα πλαίσια του «κλιματικού τουρισμού». Δεν θα μπορούσε άλλωστε να απουσιάζει από μια σύνοδο, όπου τα οικονομικά αλισβερίσια είναι κυρίαρχα και που ο *Guardian* χαρακτήρισε «travesty of justice» –«παρωδία δικαιοσύνης». Είναι αξιοσημείωτο επίσης, ότι στη συνέντευξη Σαμαρά, που αποτέλεσε την αφορμή της διαγραφής του από τον Πρωθυπουργό, αναφέρεται πολλάκις για την αντίθεση του στη ταχεία επίσπευση της «πράσινης μετάβασης» της ΕΕ, καθώς επίσης και στο ζήτημα της **ΑΟΖ** μεταξύ Ελλάδας-Τουρκίας, το οποίο συνδέεται άμεσα με τα **πλωτά αιολικά πάρκα** του **Αιγαίου** και τη συνεκμετάλλευσή τους. Στη τρίτη δεκαετία του 21ου αι., το ζήτημα του Αιγαίου δεν αποτελεί αντικείμενο διενέξεων για τυχόν πετρελαϊκή συνδιαχείριση, αλλά για τη συνεκμετάλλευση της αιολικής ενέργειας από την ελίτ των όμορων χωρών. Γι' αυτούς μετέβη ο Μητσοτάκης στο Μπακού, όπως παλιότερα το είχε πράξει για τον Κοπελούζο στην COP της Αιγύπτου. Είναι σαφές, ότι ασκείται τεράστια πίεση από τα καρτέλ ενέργειας, Ελλάδας και Τουρκίας, ώστε το Αιγαίο να μετατραπεί σε ένα τεράστιο αιολικό πάρκο. Παρενθετικά αλλά επίκαιρο, τι κοστίζει στη ΤΕΡΝΑ να ανακατασκευάσει την πολυκατοικία της οδού Αρκαδίας στου Αμπελόκηπους εάν είναι να πάρει τη «δουλειά» στο Αιγαίο; Άρα από «το Αιγαίο ανήκει στα ψάρια του» οδεύουμε στο «**το Αιγαίο ανήκει στα μελέτια του**». Και επειδή, συχνά, πίσω από τις συγκρούσεις, διαγραφές, παραιτήσεις των εξουσιαστών και του πολιτικού τους προσωπικού βρίσκονται αδηφάγα συμφέροντα οικονομικής φύσεως, δεν πειθόμαστε εύκολα για τα δήθεν «χαριεντίσματα» που ξένισαν ένθεν και ένθεν.

Στην παγκόσμια οικονομία, όλοι οι τεχνολογικοί κολοσσοί επενδύουν τα περισσότερα κεφάλαιά τους για έρευνα στην **ανάπτυξη της τεχνητής νοημοσύνης**. Μιας αιχμής που για να λειτουργήσει αποτελεσματικά απαιτεί τεράστιες ποσότητες ενέργειας και αυτές δεν μπορούν να καλυφθούν σταθερά με τις «πράσινες» ΑΠΕ.

Ο δρόμος για την **πυρηνική ενέργεια** είναι ήδη στρωμένος... Το τελευταίο τρίμηνο οι τεχνολογικοί κολοσσοί **Amazon, Google, Microsoft** έχουν συνάψει συμφωνίες για την ανάπτυξη μικρών αρθρωτών πυρηνικών αντιδραστήρων **(SMR)**. Η Amazon ποντάρει πολλά στην πυρηνική ενέργεια για να επεκτείνει μαζικά τα data-center της σε τρεις πολιτείες των ΗΠΑ. Μια επένδυση ύψους 52 δις δολαρίων! Τον περασμένο μήνα συμφώνησε με τη Dominion Energy, ενεργειακό κολοσσό, για την ανάπτυξη των SMR, που έχουν μέγεθος το 1/10 σε σχέση με τους κλασσικούς πυρηνικούς σταθμούς. Αυτή η συμφωνία της Amazon δεν είναι η μόνη· ταυτόχρονα ανακοίνωσε μια συμφωνία για τη χρηματοδότηση της ανάπτυξης και εγκατάστασης μικρών αρθρωτών αντιδραστήρων στην πολιτεία της Ουάσιγκτον με τον οργανισμό δημόσιας ενέργειας Energy Northwest. Η X-energy, εταιρεία-συνεργάτης της Energy Northwest, ήδη κατασκευάζει τον πρώτο προηγμένο αντιδραστήρα της με την Dow. Μέσω αυτής της συμφωνίας, η Amazon και η X-energy σχεδιάζουν να θέσουν σε λειτουργία περισσότερα από 5 γιγαβάτ νέων έργων ηλεκτρικής ενέργειας σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες έως το 2039, σε μια προσπάθεια κάλυψης των τεράστιων αναγκών σε ενέργεια για την τεχνητή νοημοσύνη.

Οι SMR, λοιπόν, πέραν από το μικρότερο όγκο τους, κατασκευάζονται σε λιγότερο χρόνο και με χαμηλότερο κόστος από τους παραδοσιακούς πυρηνικούς σταθμούς παραγωγής ενέργειας. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα είναι έτοιμοι στο άμεσο προσεχές διάστημα, απαιτείται μια δεκαετία τουλάχιστον.

Οι θιασώτες της πυρηνικής ενέργειας ισχυρίζονται, ότι η παραγωγή ενέργειας είναι σταθερή όλο το 24ωρο σε αντίθεση με τις ΑΠΕ. Το Υπουργείο Ενέργειας των ΗΠΑ έχει δηλώσει, ότι η πυρηνική ισχύς των ΗΠΑ έχει τη δυνατότητα να τριπλασιαστεί, από τα 100 γιγαβάτ το 2024 στα 300 γιγαβάτ μέχρι το 2050, ώστε να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις τόσο της απεξάρτησης από τον άνθρακα όσο και της αδιάκοπης παραγωγής ενέργειας. «*Η πυρηνική ενέργεια είναι μια εξαιρετική επιλογή για το πώς θα ανταπεξέλθουμε στις παγκόσμιες ενεργειακές ανάγκες*», δήλωσε στο Forbes ο Matt Garman, διευθύνων σύμβουλος της Amazon Web Services (AWS). «*Χρειαζόμαστε περισσότερη ενέργεια που να μπαίνει στο δίκτυο και οι SMR είναι η «πιο πολλά υποσχόμενη" τεχνολογία για να το πετύχουμε αυτό*», συμπλήρωσε. Ο Garman σχολίασε, πως η πυρηνική ενέργεια θα αποτελέσει σημαντικό εφόδιο στην επέκταση των data-centers της εταιρείας για να καλύψει την αυξημένη ζήτηση, ενώ παράλληλα θα πετύχει τον στόχο της για net zero εκπομπές αερίων σε όλες τις δραστηριότητές της έως το 2040, καλύπτοντας σημαντικό ποσοστό πυρηνικής ενέργειας.

Την ώρα, λοιπόν, που η ΕΕ επενδύει στην «πράσινη ενέργεια» καταστρέφοντας βουνά, πεδιάδες και θάλασσες, οι ΗΠΑ επενδύουν στην πυρηνική. Εάν θεωρήσουμε, ότι η τεχνητή νοημοσύνη είναι μια τεχνολογία η οποία ήρθε για να μείνει, τότε η σταθερότητα στην κατανάλωση ενέργειας που απαιτείται δεν μπορεί να καλυφθεί από τις ΑΠΕ, είτε εγκατασταθούν αποθήκες-αντλησιοταμιευτήρες είτε όχι. Και αυτό διότι δεν χρειάζεται απλά ανακατανομή της

ήδη παρεχθείσας ενέργειας αλλά τουλάχιστον τριπλασιασμός της κατά τις επόμενες 2-3 δεκαετίες. Βάσει αυτών των δεδομένων και των ανταγωνισμών που αναπτύσσονται στο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα, είναι βέβαιο ότι κάποια στιγμή και η ΕΕ θα αποφασίσει να στραφεί στρατηγικά στην πυρηνική ενέργεια. Το γεγονός αυτό θα είναι φυσικό επακόλουθο, αφού οι «μαφίες της ενέργειας» θα έχουν τελειώσει τις μπίζνες τους και την καταστροφή τους με τις πράσινες ΑΠΕ. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο, ότι με μεθοδικότητα και επιμονή η πυρηνική ενέργεια ταξινομείται από πολλούς θεσμικούς στην πράσινη ενέργεια. Μπορεί η πυρηνική ενέργεια να μην εκπέμπει αέρια του θερμοκηπίου, ωστόσο προκύπτει το μείζον πρόβλημα της διαχείρισης ραδιενεργών αποβλήτων και φυσικά οι επιπτώσεις από ένα ενδεχόμενο ατύχημα. Στο ζήτημα της ασφάλειας αναφέρονται πάντα όλοι οι οπαδοί της πυρηνικής ενέργειας και σημειώνουν ότι: *«αν και η τεχνολογία είναι καινούργια, εντούτοις έχει εξελιχθεί σημαντικά τα τελευταία χρόνια και οι νέοι προηγμένοι πυρηνικοί αντιδραστήρες είναι πολύ πιο ασφαλείς από τους πυρηνικούς σταθμούς της δεκαετίας του 1950 και του 1960»*. Ξεδιάντροπα κοροϊδεύουν και προσπαθούν να εξαπατήσουν, όταν πολύ καλά θυμόμαστε το σύγχρονο δυστύχημα στη Φουκοσίμα, στην προηγμένη τεχνολογικά Ιαπωνία. Ο Matt Garman ξεκαθάρισε ότι: *«Ο κόσμος θα δυσκολευτεί να κατασκευάσει ηλιακά και αιολικά πάρκα με τον ρυθμό που θέλουμε να χρησιμοποιούμε την ενέργεια»*. Οι ανάγκες από τις καινοτομίες τους τρέχουν με αλματώδη ρυθμό και τα κέρδη τους δεν μπορούν να περιμένουν. Αλλά δεν είναι μόνο θέμα κερδοφορίας αλλά κάτι πολύ πιο σημαντικό.

Το ζητούμενο είναι κατά πόσο η ανθρωπότητα χρειάζεται την ανάπτυξη της τεχνητής νοημοσύνης σε ευρεία κλίμακα, και αυτό δεν αποτελεί μια ακόμη τεχνοφοβική διαπίστωση αλλά είναι ένας βάσιμος προβληματισμός πολλών ειδικών σε θέματα ψηφιοποίησης και τεχνολογίας. Ότι δηλαδή, η τεχνητή νοημοσύνη γίνεται ένα ακόμη όπλο, βιοπολιτικό μάλιστα, στα χέρια εκείνων που διαθέτουν την ισχύ και την κυριαρχία.

Η ψηφιακή τεχνολογία της τεχνητής νοημοσύνης αναδύθηκε ως ένα μεγαλόπνοο πρόγραμμα ενοποίησης διαφορετικών επιστημονικών πεδίων, όπως γνωσιακή ψυχολογία, υπολογιστική σκέψη, γλωσσολογία με σκοπό τη δημιουργία ευφυών μηχανών μέσω της βαθιάς μελέτης της ανθρώπινης νόησης. Γι' αυτό ίσως βρισκόμενοι στην όψιμη νεωτερική εποχή είναι *«η πρώτη φορά στην Ιστορία όπου στο επίκεντρο έρχεται η αντίληψη ότι δεν οφείλουμε απλώς να στοχαστούμε την τεχνολογία, αλλά ότι η ίδια η τεχνολογία «σκέφτεται» με έναν τρόπο που η παραδοσιακή φιλοσοφία, δομημένη με στατικούς δυισμούς και διχαστικά σχήματα (νου και σώματος, υποκειμένου και αντικειμένου, λεκτικής εκφοράς και επιτέλεσης), δεν μπορεί να συλλάβει» (Φιλοσοφία του Ψηφιακού: Μια εισαγωγή*, επιστημονική επιμέλεια: Γκόλφω Μαγγίνη, εκδ. ΠΕΚ*)*.

Έτσι, λοιπόν, οι εφαρμογές της τεχνητής νοημοσύνης αναμένεται να προκαλέσουν υπερδιπλάσια αύξηση στις συνολικές ανάγκες των data canters για ηλεκτρική ενέργεια. Εκτιμάται από διάφορους φορείς, ότι **ένα ερώτημα στο Chat GPT απαιτεί περίπου 10 φορές περισσότερη ηλεκτρική ενέργεια από μια αναζήτηση στο Google**. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία, λοιπόν, ότι η τεχνητή νοημοσύνη θα αυξήσει το ενεργειακό φορτίο και μάλιστα σε μια εποχή που η παγκόσμια εξουσία ισχυρίζεται ότι χαράσσει την πολιτική της βάσει της κλιματικής κρίσης. Ταυτόχρονα, η Αμερικανική Επιτροπή Πυρηνικής Ρύθμισης ενέκρινε το πρώτο project SMR πριν δυο χρόνια περίπου και συνεχίζει να αδειοδοτεί αντίστοιχα έργα.

Όμως, οι κολοσσοί της πληροφορικής δεν στρέφονται μόνο στην ανάπτυξη των νέων SMR αλλά και στην αξιοποίηση των υπαρχόντων πυρηνικών σταθμών των ΗΠΑ. Τον Μάρτιο, η AWS συμφώνησε να «αγοράσει» πυρηνική ενέργεια στην Πενσυλβάνια, από την Talen Energy, έναντι 650 εκατομ. δολαρίων, η οποία διαθέτει την έκτη μεγαλύτερη εγκατάσταση πυρηνικής ενέργειας στις ΗΠΑ. Συνεπώς διαμορφώνεται μια σύμπραξη παλαιών και νέων αντιδραστήρων για να καλυφθεί η γιγάντωση της ζήτησης ενέργειας λόγω της αύξησης της ψηφιακής τεχνολογίας. Δεν μπορούμε ασφαλώς να μην αναφερθούμε στο πυρηνικό δυστύχημα της Πενσυλβάνια, 45 χρόνια πριν, όπως αυτό συντελέστηκε στο **Three Mile Island**. Το συγκεκριμένο **ατύχημα** ήταν το μεγαλύτερο των ΗΠΑ, ξεκίνησε με αστοχίες στο μη πυρηνικό δευτερεύον σύστημα και ακολούθησε αστοχία, από ανθρώπινο λάθος, σε βαλβίδα εκτόνωσης η οποία επέτρεψε τη διαφυγή μεγάλων ποσοτήτων ψυκτικού του πυρηνικού αντιδραστήρα. Η μερική κατάρρευση του αντιδραστήρα νούμερο II είχε ως αποτέλεσμα την απελευθέρωση, άγνωστης ποσότητας, ραδιενεργών αερίων και ραδιενεργού ιωδίου στο περιβάλλον.

Σήμερα, σχεδόν μισό αιώνα μετά το δυστύχημα, αντιδραστήρας του πυρηνικού σταθμού Three Mile Island πρόκειται να επαναλειτουργήσει για να τροφοδοτήσει τα **data centers** της **Microsoft**, αποδεικνύοντας έτσι, για πολλοστή φορά, ότι τα παθήματα δεν γίνονται μαθήματα για την οικονομική και πολιτική ελίτ μπροστά στη δίψα για κέρδη και κυριαρχία.

Όμως, επειδή **το ζήτημα της διαχείρισης ενέργειας για τα data centers θα εντείνεται διαρκώς και στον ελλαδικό χώρο, οφείλουμε από τώρα, που βρισκόμαστε σε πρώιμο στάδιο, να οργανώσουμε τις δράσεις μας και την αντίσταση μας** ενάντια σε αυτή την επαπειλούμενη μάστιγα. Διότι μαζί με τις ισχυρές τεχνοεπιστημονικές δυνατότητες που αναπτύσσονται υπάρχει και η παράλληλη καταστροφή της φύσης και του πλανήτη.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Τον περασμένο Αύγουστο στην Κίνα, σύμφωνα με δημοσιεύματα σε πολλά μέσα και σε βίντεο που κυκλοφορεί, εμφανίζεται η πρώτη «απεργία» από ρομπότ. Η κατασκευάστρια εταιρία δήλωσε, ότι ήταν ένα τεστ για να παρατηρήσουν τις ικανότητες της τεχνητής νοημοσύνης όταν πρόκειται για την αλληλεπίδραση, σαν αυτή των ανθρώπων. Συγκεκριμένα ένα μικρό ρομπότ(Erbai) πείθει άλλα μεγαλύτερα ρομπότ, να αφήσουν τη δουλειά τους και να φύγουν και να πάνε σπίτι τους. Η στιχομυθία μεταξύ των ρομπότ, σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, είναι: *«Δουλεύεις υπερωρίες;»* Και το μεγαλύτερο απαντάει: *«Δεν βγαίνω ποτέ από τη δουλειά»*. Τότε του προτείνει να πάνε σπίτι του και το μεγαλύτερο ρομπότ το ακολουθεί. Στη συνέχεια τους ακολουθούν και τα υπόλοιπα ρομπότ. Οι ερευνητές δεν περίμεναν πως τα μεγαλύτερα ρομπότ θα ακολουθήσουν το μικρότερο, εγκαταλείποντας τις θέσεις τους και μη ακολουθώντας τις οδηγίες που τους έχουν δώσει οι άνθρωποι. Σε κάθε περίπτωση, είναι τρομακτική η προσομοίωση που έχει γίνει σε μηχανικά μέσα-ρομπότ με ανθρώπινες καταστάσεις και συμπεριφορές. Όπως είναι ορατός και ο διαφαινόμενος κίνδυνος απώλειας ελέγχου και της αυτονόμησης των δικτύων της τεχνητής νοημοσύνης, από τους κατασκευαστές τους, κάτι που έχει ήδη επισημανθεί από πολλούς ειδικούς.

Μέσα σε αυτή τη διαμορφωμένη κατάσταση και υπό αυτές τις ζοφερές συνθήκες οι αντιστάσεις μας οφείλουν να είναι άμεσες και πολύ καλά σχεδιασμένες. Επιβάλλεται να φωτίσουμε όλες τις πτυχές μιας νέας κατάστασης που βρίσκεται σε εξέλιξη. Η ψηφιοποίηση και η τεχνητή νοημοσύνη θα καθορίσει τις επόμενες νοητικές λειτουργίες του ανθρώπου. Και η βιοπολιτική του απόλυτου ελέγχου θα συνοδεύεται από περιβαλλοντικά εγκλήματα για την εξεύρεση σταθερής παροχής ηλεκτρικής ενέργειας, χάνοντας περισσότερη ελευθερία και φύση ταυτόχρονα.

Δεν είναι ένα έργο επιστημονικής φαντασίας αλλά μια απτή πραγματικότητα. Δεν είναι μια πρόβλεψη και ένα ενδεχόμενο αλλά ένα γεγονός, που συντελείται σε κοινωνική υπνωτική κατάσταση διεθνώς. Από τη δική μας πλευρά, γνωρίζοντας τι εστί ανθρώπινο πάθος για ελευθερία, που δεν θα σβήσει, ποτέ ως μια έμφυτη συνθήκη, λέμε πως είναι κρίμα μια αναρχική κοινωνία να ανατείλει, μόνο, ως μια εναπομείνασα αναγκαία επιλογή αρνητικών συνθηκών. Δηλαδή, η υποβάθμιση ή και καταστροφή του φυσικού και βιολογικού πλούτου, με τις συνέπειες που θα επιφέρει, είναι λογικό να οδηγήσει σε άλλες μορφές κοινωνικής οργάνωσης των ανθρώπων. Μια ανεξούσια κοινωνία, ίσως τότε, να φαντάζει ως η μόνη εφικτή λύση ανοικοδόμησής της. Όμως, γιατί θα πρέπει να φτάσει η ανθρωπότητα σε αυτό το ζόφο ώστε να χτίσει το δίκαιο και το ελεύθερο;

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΟΔΕΥΟΝΤΑΣ ΑΤΡΟΜΗΤΟΙ...
...ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

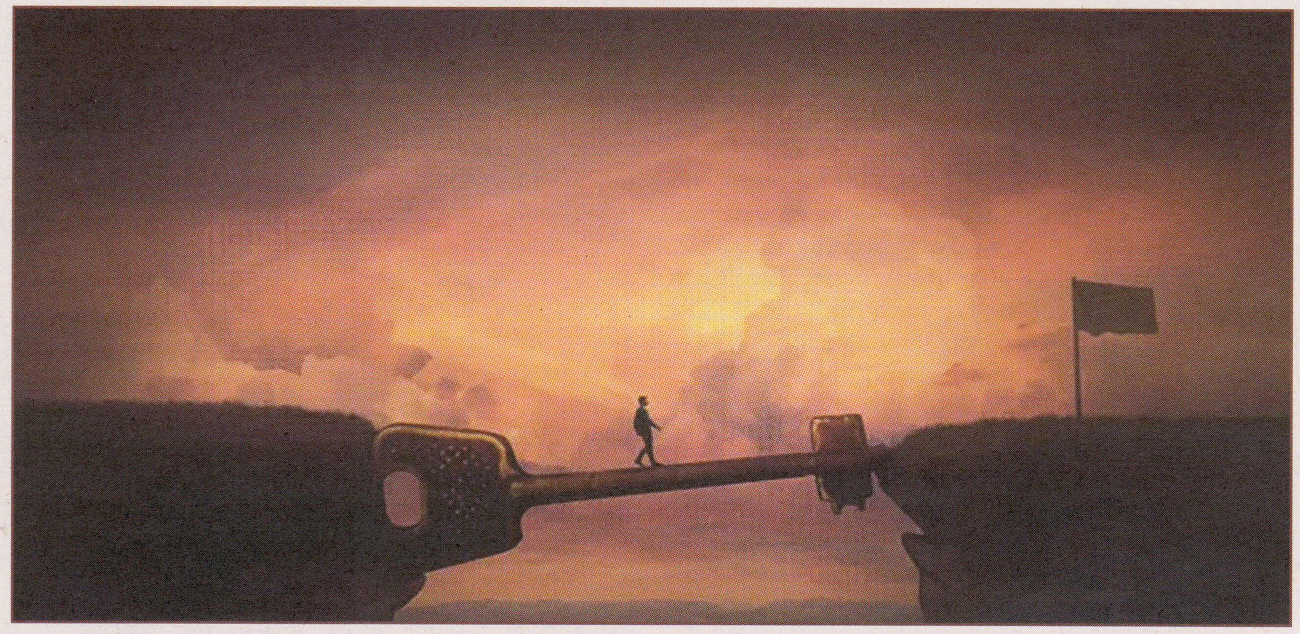

ΔΕΝ ΑΝΗΣΥΧΩ ΠΙΑ.

Τόσες προειδοποιήσεις, τόσοι συναγερμοί, για το λύκο, που θα έρθει πεινασμένος.

Κι όμως η ζωή συνεχίζεται. Κάπου μακριά θεριεύει το αγρίμι κι εγώ το μόνο που έχω να κάνω, είναι να αρκεστώ στον προαυλισμό στο μαντρί, να λησμονήσω τις ολοήμερες βόλτες στους αγρούς και τα λιβάδια και προπάντων, να πάψω τη συναναστροφή με όσα αρνιά ανώριμα και απροσάρμοστα, προσπαθούν να ξεσηκώσουν τα άλλα, να τα παρασύρουν, έξω και πέρα από την σιγουριά και την ασφάλεια της στάνης, που με τόσο κόπο και ευφυΐα, έστησε ο τσοπάνης μας, για να προστατέψει το είδος μας.

Μιλούν για λευτεριά, για ζωή έξω από φραξίματα κι από μαντριά, λένε πώς ήταν άλλος ο προορισμός του γένους μας κι όχι αποβλακωμένο κι ευτυχισμένο, να προσφέρει προς εκμετάλλευση το γάλα του, το γάλα των παιδιών του.

Κι όταν αυτό σωθεί, να προσφέρει την ίδια τη σάρκα του, την ζωή του... σε κάποιο αφέντη επενδυτή.

Ανούσιες ιδεολογίες! Ανιστόρητες θεωρίες! Δεν ξεγελιέμαι πια. Τι κατάληξη θα είχε μια τέτοια αναστάτωση; Τα πιο ικανά και προικισμένα κριάρια, που θα ηγηθούν και θα καταφέρουν να επιβιώσουν, να μας οδηγήσουν με μεγαλοπρέπεια και τιμές, ξανά πίσω, στην ανοιχτή, ζεστή αγκαλιά ενός τσοπάνη.

Δε φοβάμαι πιά. Πάντα έτσι ήταν ο κόσμος. Όταν μαλώνουν οι ισχυροί, να την πληρώνουν οι πολλοί. Όταν πάλι τα βρίσκουν και συμφιλιώνονται, πάλι οι ίδιοι. Μόνο που τώρα δεν τους βάζουν να σκοτώνονται, αλλά να παράγουν έργο, αγαθά, ευημερία, τέχνες, γράμματα, πλούτο. Σήμερα κεφάλαιο, τεχνολογία και πληροφορία. Όλη αυτή η καλλιέργεια των ανθρώπινων πληθυσμών ολοκληρώνει τον κύκλο της και συχνά σταματά απότομα τον καιρό της συγκομιδής.

Και ξανάρχεται ο πόλεμος. Οικονομικός ή στρατιωτικός. Με το καλό ή με το στανιό!

Κι όταν εμφανιστεί ο μαύρος κύκνος: Ο σώζων εαυτόν σωθήτω...[1]

Δε σαστίζω πια, μπρος την έρημο, που εξαπλώνεται ιλιγγιωδώς, γύρω μου. Ούτε με την κατακλυσμιαία εισβολή του τεχνολογικού πολιτισμού[2], μέσα μου. Κι ας κατατρώει τη συνείδηση μου, αυτή που κάποτε υποτίθεται

μου έδινε το δικαίωμα να θεωρούμαι άνθρωπος. Μα όλα αυτά κι άλλα τόσα έχουν ειπωθεί και γραφτεί, ταξινομηθεί και αναδιαταχτεί, ξανά και ξανά, από αναρίθμητους ειδικούς επιστήμονες, φιλόλογους, φιλόσοφους και λοιπούς σοφούς. Έχουν ειπωθεί ακόμη κι αυτά που δεν θα μπορούσαν ποτέ να μπουν στα στενά όρια, τα καλούπια των λέξεων.

Η επιστήμη προχωρά, δίχως να κοιτάζει τη δική σου μελαγχολία. Όσο για την πραγματικότητα; Αν είναι διαφορετική; Τόσο το χειρότερο για αυτήν!

Όλα τα επιτεύγματα της επιστήμης πελαγοδρομούν, μέσα σε ωκεανούς εξειδικεύσεων, αυθαίρετων γενικεύσεων, αμφίσημων εφαρμογών και χρηματοδοτούμενων συμπερασμάτων. Η αλήθεια αντανακλά στιγμιαία, ίσα, για να δώσει μία αίσθηση-ψευδαίσθηση λογικής, μια νομιμοποίηση για τον καθοριστικό, δήθεν, ρόλο της στις ανθρώπινες υποθέσεις.

Για να ανασυρθεί στην επιφάνεια, να επιλεχθεί δηλαδή ποια αλήθεια δεν θα παρανοήσει το σύστημα και τους επινοητές του, υπάρχει η ανάγκη ενός πανοπτικού, υπερδομικού και ανατροφοδοτούμενου πολυεργαλείου, που πλέον έχει κατασκευαστεί και είναι η τεχνητή νοημοσύνη. Όλη αυτή η γνώση, που κατανοήθηκε ή παρανοήθηκε, καθερώθηκε, πολλαπλασιάστηκε ή αφαιρέθηκε και τελικά προσαρμόστηκε κατά το δοκούν στην επιθυμία για εξουσία και στις μεθοδολογίες, που αυτή επιτάσσει.

Για πολλούς τομείς αυτής της γνώσης, είναι σχεδόν αδύνατο, λόγω μεγέθους και ειδικά για τους προσοδοφόρους κι αποτελεσματικούς αχρείαστο, να επαληθευτεί, αν όντως υπακούν στους κανόνες της λογικής, που υποτίθεται την ορίζουν.

Ο Νόμος της αέναης κερδοφορίας προτάσσει τους δικούς κανόνες, που κυριαρχούν.

Όλα τα θέσφατα της λογικής και της επιστήμης, μπορούν να προσιδιάσουν σε υπερυπολογιστές, που θα ικανοποιούν τις ευγενείς διαθέσεις και τις προκαταλήψεις των αρίστων. Όμως εγώ δεν είμαι σαστισμένος.

Τι αξία μπορεί να έχει η κοινή λογική, όταν ένας πυρηνικός πύραυλος μπορεί να διασχίσει το ένα ημισφαίριο της γης και να πέσει πάνω στο άλλο. Που να κρυφτείς; Τι είναι ο άνθρωπος άραγε; Ένα τιποτένιο θηλαστικό, που κρυβόταν στις σπηλιές, στα δάση, και τα βουνά, σκαλίζοντας τις λάσπες, όταν δεν ξεμύτιζε, δειλά-δειλά, στις στέπες και τα λιβάδια για να βρει τροφή!

Ένα ζώον άξιον περιφρόνησης, ωσότου οι πραγματικά άξιοι και δυνατοί, να αναδειχθούν. Να μετατρέψουν την σκληροτράχηλη ζωή, μέσα στην άγρια φύση, σε πόλεμο, να το σκλαβώσουν, να χτίσουν πόλεις κι απόρθητα τείχη, ώστε απερίσπαστοι από έξωθεν απειλές, να δημιουργήσουν πολιτισμό! Τώρα βρισκόμαστε μπρος στη γέννηση ή μάλλον κατασκευή ενός νέου υπερανθρώπινου είδους, ενός νέου υπέρλαμπρου πολιτισμού, που θα αφήσει πίσω του όλες τις ατέλειες, τις αβεβαιότητες και τα σκοτάδια του παρελθόντος.

Και εμείς; Άχρηστες κοπριές, προοριζόμαστε να γίνουμε το λίπασμα του νέου κόσμου.

Δε με τρομάζει τίποτα πια.

Ούτε ο ουρανός που θα μπορούσε να μου πέσει στο κεφάλι![3]. Κοιτάζω αμήχανος τους δυνατούς να ακονίζουν τα σπαθιά τους, να δείχνουν ο ένας στον άλλο τις καλογυαλισμένες πανοπλίες τους και να ετοιμάζονται να αναμετρηθούν. Κι όταν με θωρούν, με εκείνο το διαπεραστικό, επιβλητικό, αδίστακτο σεβάσμιο βλέμμα τους, κάνω αυτό που περιμένουν από μένα.

Υποκλίνομαι βαθιά και χαμηλώνω τα μάτια. Ηλεκτρισμένος από το δέος και το θαυμασμό μπρος τα όπλα τους, μπρος στην Ιστορία τους!

Χαίρε Καίσαρα, ψιθυρίζω. Οι μελλοθάνατοι σε χαιρετούν, έτοιμος να ριχτώ στη φωτιά, ψυχή και σώματι, να δηλώσω κι εγώ παρών, σε αυτή τη δύσκολη γέννα της νέας εποχής.[4] Δεν σκιάζομαι ούτε με τις εικόνες από τους βομβαρδισμούς, που έχουν μονιμοποιηθεί στην οθόνη μου. Μικρά και μεγάλα χωριά, οικοδομικά τετράγωνα, ολόκληρες πόλεις, καταστρέφονται με την προτελευταία λέξη της εξοπλιστικής μόδας. Στη Μαριούπολη, στο Ντονιέτσκ, στην Ουκρανία, στη Γάζα, στη Βηρυτό, ίσως και στην Αθήνα στους Αμπελόκηπους[5].

Η καπιταλιστική μηχανή, αυτό το θεόπνευστο εργαλείο που έφερε την πιο υψηλή εξέλιξη και πρόοδο στην ανθρωπότητα, εκτός από το ότι πρέπει να βρίσκει και να τιμωρεί συνέχεια, κάποιον απείθαρχο λαό για παραδειγματισμό, είναι υποχρεωμένη να καταστρέφει, για να δημιουργεί: νέες ευκαιρίες για τους επενδυτές, νέες υλικές και ηθικές πραγματικότητες για τους ανθρώπους και το περιβάλλον τους, τώρα ετοιμάζεται να κατασκευάσει νέα βιο-τεχνολογικά όντα, που θα αντικαταστήσουν τον απαρχαιωμένο και ατελή κόσμο, που ως χθες, δήθεν γνωρίζαμε.

Τι θα προτιμούσατε; Να μην έχουν που να επενδυθούν τα κεφάλαια, να μείνουν έωλοι αυτοί που τα επινόησαν και τα κατέχουν; Να λιμνάζουν και να σαπίζουν μαζί με όλο το κυριαρχικό οικοδόμημα, που με τόσο πόνο, δάκρυα και ιδρώτα χτίσαμε; Να επιστρέψουμε στην εποχή των σπηλαίων; Δεν με τρομοκρατεί, λοιπόν, η ιδέα του θανάτου, όσο κι αν θέλουν κάποιοι να με τρομοκρατήσουν με αυτήν.

Τα πάντα εν σοφία εποίησε!

Δεν έχει μείνει τίποτα να χάσω πια. Μόνο ένα σακί με σάρκες και κόκκαλα, που πηγαινοφέρνω σε εργασιακά κάτεργα, προκειμένου να συντηρήσω. Σύντομα θα μου πάρουν το σπίτι, γιατί έπεσαν έξω οι μετοχές μου στο χρηματιστήριο της ηλεκτρικής ενέργειας. Ό,τι άλλο είχα, εκποιήθηκε, προκειμένου να αποπληρωθεί το δάνειο που

πήρα για να φτιάξω το σπίτι πριν 25 χρόνια. Δυόμιση φορές το πλήρωσα, μα επιτέλους, το ξεχρέωσα πρόπερσι. Τώρα θα το πάρει μια τράπεζα, μα εγώ φταίω.

Τι τον ήθελα το τζόγο τώρα στα γεράματα; Δούλεψα σκληρά από μικρός κι ακόμη περισσότερο σαν ξέσπασε η οικονομική κρίση. Μετά από τόσα χρόνια, οι αμοιβές συνεχίζουν να μικραίνουν και τα ωράρια να μεγαλώνουν.

Είναι και τα αφεντικά που γίνονται όλο και πιο απαιτητικά.

Άγριες ματιές και μπινελίκια εκτοξεύονται, χωρίς να καταλαβαίνω συχνά το γιατί, αλλά είναι προτιμότερα από την παγερή σιωπή της απόλυσης. Πρώτα σε εξετάζουν εξονυχιστικά, να καταλάβουν πόσο πεινασμένος είσαι. Κι όταν αντιληφθούν, μετά από καιρό ότι δεν πεινάς τόσο, αρχίζουν και μετρούν την υπομονή σου τις αντοχές σου, τις φιλοδοξίες σου, το τι είσαι ικανός να κάνεις για αυτούς, ώστε να μην ξαναμείνεις άνεργος. Αλλά ευτυχώς ξανάρχισαν οι αυξήσεις στους μισθούς.

Βέβαια, δεν γνωρίζω πώς με 7 ή 2% αύξηση το χρόνο, ένας μισθός των 715 ευρώ θα φτάσει τα 1.000 μέχρι το 2027, μα δεν ανησυχώ. Κάτι θα γνωρίζουν οι αγαθοί κυβερνήτες μας, που μου διαφεύγει. Είμαι περήφανος που γεννήθηκα σε αυτή τη χώρα. Στεναχωριέμαι, όταν ακούω πως ο πληθυσμός της γερνάει και το δύστυχο μας κράτος σύντομα δεν θα μπορεί να τηρήσει τις υποχρεώσεις του απέναντι στους πολίτες του. Θα ήθελα να ήμουν νέος, να δούλευα ακόμη περισσότερο, να κάνω και πολλά παιδιά... Πολλά παιδάκια, να φάνε κι οι κότες!

Τώρα νιώθω βάρος, αναρωτιέμαι τι μπορώ να κάνω, να βοηθήσω κι εγώ την κατάσταση. Σκέφτομαι κάτι ηρωικό, μα τα χρόνια έχουν περάσει και υγεία μου δεν είναι στα καλύτερα της. Θα χρειαστώ γιατρούς, μα τα οικονομικά μου δύσκολα και τα λαϊκά νοσοκομεία, που θα μπορούσα να καταφύγω, έχουν μεγαλύτερες ουρές, μεγαλύτερες λίστες αναμονής, σε αυτή την ειρηνική περίοδο, που διανύουμε, από ό,τι αν βρισκόμασταν σε καιρό πολέμου. Ακόμη κι αν έχεις να πληρώσεις το νομοθετημένο φακελάκι, που δίνει κίνητρο στους γιατρούς και δεν τυγχάνεις της περιφρόνησης του κακομοίρη που δεν έχει να πληρώσει.

Ίσως η φαιντανύλη[6] να είναι μια κάποια λύση.... Τώρα που ο Τραμπ θα απαγορεύσει την εισαγωγή της στην Αμερική, μπορεί να είναι μια κάποια λύση για ανθρώπους σαν κι εμένα, να αρχίσουμε να την αγοράζουμε, τώρα που θα μειωθεί η ζήτηση, πιο φθηνά, εμείς από τους Κινέζους. Ένας θάνατος σε μια γωνιά ενός εγκαταλειμμένου ή χρεωκοπημένου σπιτιού, σε ένα πεζοδρόμιο, σε ένα παγκάκι, κάτω από μια γέφυρα, φέρει κάτι από την αίγλη των ηρώων[6], ειδικά όταν ξέρουμε, πόσο δύσκολα τα βγάζει πέρα σήμερα, το σύστημα υγειονομικής περίθαλψης και ασφάλισης.

Είμαι σίγουρος, ότι το ελληνικό εμπορικό δαιμόνιο θα τα καταφέρει να επιλύσει κι αυτό το ζήτημα που απασχολεί πολλούς ανθρώπους σαν κι εμένα. Και γιατί, δηλαδή, να γίνεται όλο αυτό το μαύρο, παράνομο, παραεμπόριο «*ανακουφιστικών*» ουσιών και να χάνουν έσοδα οι επιχειρηματίες και φόρους το κράτος μας;

Μόνο μια ιδέα έχει μπει σαν σαράκι τελευταία στο μυαλό μου και με τρομοκρατεί, θα έλεγα. Εκείνα τα καλόπαιδα, που έπαιζαν με τις βόμβες στους Αμπελόκηπους και... τινάχθηκαν στον αέρα, πριν να πραγματοποιήσουν τα άγνωστα «σκοτεινά» τους σχέδια, μήπως υποσκάπτουν την ομαλή λειτουργία του δημοκρατικού μας πολιτεύματος, μήπως απειλούν όντως να διαταράξουν την νομοτελειακή εξέλιξη των πραγμάτων; Σε αυτόν τον τόπο, που χιλιάδες χρόνια πριν, σοφοί άνθρωποι, όπως ο Πλάτωνας κι ο Πυθαγόρας, ονειρεύτηκαν τις τέλειες πολιτείες, μα ήταν ανώριμες οι κοινωνίες της κάτω Ιταλίας να αποδεχτούν. Σε αυτό τον τόπο, που γεννήθηκε η δημοκρατία, το τελειότερο σύστημα διακυβέρνησης[7], που δεν μπορούμε να βρούμε κάτι άλλο για να το αντικαταστήσουμε, μήπως κινδυνεύουν με αμαύρωση και δυσφήμηση οι αγώνες του;

Γιατί οι δημοκρατικοί αγώνες, όπως εικάζεται και είναι ευρύτατα διαδεδομένο, χαρακτηρίζονταν ανέκαθεν από τα ειρηνικά μέσα που χρησιμοποιούσαν ενάντια στους αντιπάλους τους. Να θυμηθούμε πώς ο Κρόμγουελ έβαλε τα θεμέλια της δημοκρατίας του Ηνωμένου Βασιλείου; Τι συνέβη στην Παρισινή κομμούνα, τη μαμή των σύγχρονων ευρωπαϊκών δημοκρατιών; Το πώς επικράτησαν οι βόρειοι δημοκρατικοί ενάντια στους ολιγαρχικούς νότιους στις ΗΠΑ; Ή να πάμε ακόμη πιο πίσω, στην γενέτειρα της και να δούμε τι διαστάσεις πήρε η σύγκρουση Αθηναίων-Σπαρτιατών και τις συνέπειες, που είχε σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο;

Με ανησυχούν, λοιπόν, αυτές οι απερίσκεπτες πράξεις.

Μου θυμίζουν τα όσα έγιναν κατά την διάρκεια της επταετούς δημοκρατίας ('67-'74), της τριαρχίας των συνταγματαρχών. Οι κύριοι αντίπαλοι του δημοκρατικού καθεστώτος εκείνης της εποχής, ήταν οι κομμουνιστές και οι σοσιαλιστές, που κρύβονταν πίσω από την κεντρώα πολιτική ρητορική.

Για αυτό και είχαν καταργηθεί προσωρινά οι εκλογές.

Όσοι ήταν επικίνδυνοι, για αυτόν τον έκτακτο τύπο δημοκρατίας, είχαν εξοριστεί ή βρίσκονταν στη φυλακή και το ΚΚ βρισκόταν στην παρανομία. Ο παράνομος μηχανισμός του ΚΚ κυνηγούσε και συκοφαντούσε τους διαφωνούντες στην πολιτική του και συνολικά τους αντιφρονούντες του υπαρκτού σοσιαλισμού[8], τα ξερονήσια είχαν ξαναγίνει τόποι σωφρονισμού, τα σαδιστικά ένστικτα κάποιων ένστολων αξιοποιούνταν επιτέλους στα αστυνομικά κρατητήρια, η τάξη βασίλευε, ο εκσυγχρονισμός των υποδομών της ελληνικής επικράτειας έμπαινε σε νέα φάση και μεγάλα

συνέχεια στη σελ. 10

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Ἄν ἱστορία εἶναι συστηματική μελέτη τῶν ὅσων ἔχουν συμβεῖ μέ ἐπίκεντρο τήν ἀνθρώπινη δραστηριότητα καί τά γραπτά, τότε μία μικρή συμβολή στήν ἀποκατάσταση τῶν στρεβλώσεων, εἶναι καί τά παρατιθέμενα τεκμήρια γιά τούς κοινωνικούς ἀγῶνες σέ αὐτήν τήν ἔκδοση.

Τά ἀποδίδουμε, λοιπόν, ἄνευ οἱασδήποτε τροποποίησης, ὡς ἐλάχιστη συνεισφορά στήν διατήρηση τῆς μνήμης.

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

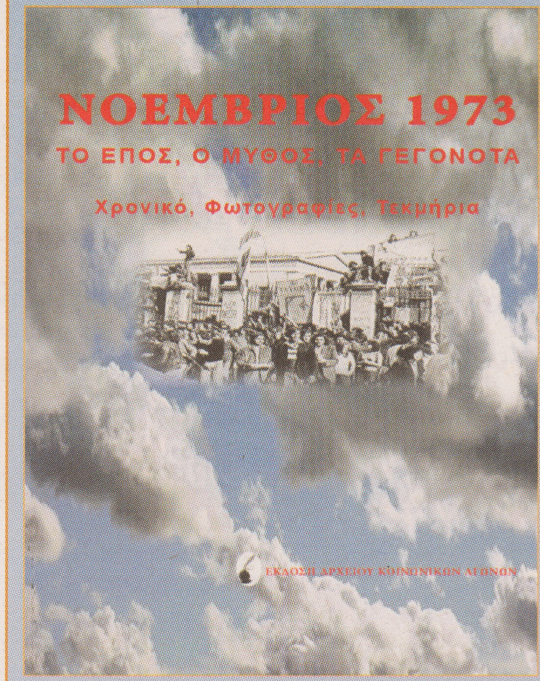

Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ συμβάντος στὰ χέρια τῶν κάθε εἴδους εἰδικῶν τῆς χειραγωγήσεως, οἱ ὁποῖοι τὸ συσκοτίζουν μὲ τὶς πολιτικές τους σκοπιμότητες καὶ τὶς ἰδεολογικὲς ἀγκυλώσεις, εἶναι ἕνας ἀκόμη λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο, οἱ μη επαναπαυόμενοι –στις ψευδαισθήσεις τις οποίες διασπείρει η εξουσία–, ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ γνωρίσουν ΕΚΕΙΝΑ τὰ πεπραγμένα. Νὰ τὰ γνωρίσουν μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν διερευνητικό τρόπο. Εἶναι ἀποδεκτό ὅτι κάτι τέτοιο εἶναι δύσκολο. Δὲν εἶναι, ὅμως, ἀκατόρθωτο. Ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ διαρκής ἀνάδειξις τῆς ἀλήθειας εἶναι ἕνα σοβαρὸ μέτωπο τῆς πάλης ἐναντίον κάθε ἐξουσίας. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς διαχειρίσεως, τῶν κατά καιροὺς συμβάντων, στὰ χέρια τῶν εξουσιαστῶν (αριστερῶν, δεξιῶν, κομμουνιστῶν, σοσιαλιστῶν, ἐθνικιστῶν κ.λπ.) συνιστᾶ την ἔμπρακτη ἀποδοχή τοῦ κύρους τῆς ἐξουσίας.

(Από τον πρόλογο)

συνέχεια από τη σελ. 9

κομμάτια του λαού ξεχείλιζαν από εθνική υπερηφάνεια.

Ιδεολογικά όλα αυτά συνοψίζονταν στο τρίπτυχο ***Πατρίς - Θρησκεία - Οικογένεια***.

Μερικές εκατοντάδες χιλιάδες φάκελοι κι άλλοι τόσοι ρουφιάνοι, εξασφάλιζαν την χαρτογράφηση του κοινωνικού χώρου και έκαναν το δημοκρατικό κατά τα άλλα καθεστώς να διατρανώνει την παντοδυναμία του.

Όπου, από το πουθενά σχεδόν, νέοι αγνώστου προελεύσεως άρχισαν να γράφουν συνθήματα στους τοίχους, να αφήνουν προκηρύξεις στον άνεμο στις πολυσύχναστες πλατείες, να βάζουν μπόμπες, να ανατινάζονται κατά λάθος μαζί τους, να απειλούν την τάξη και ασφάλεια των πολιτών.

Ανησυχώ, σχεδόν... νιώθω τρομοκρατημένος!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1) Ο μαύρος κύκνος. Ο αντίκτυπος του εξαιρετικά απρόβλεπτου - Nassim Nicholas Taleb. Λιβανέζος ελληνικής καταγωγής που εγκατέλειψε την χώρα του μετά τον πόλεμο του Λιβάνου το 1982.Έκτοτε σταδιοδρόμησε στο Πολυτεχνικό Ινστιτούτο της Νέας Υόρκης. Μια από τις πολλές ιδέες-παραστάσεις του βιβλίου: Οι γαλοπούλες ζουν ξέγνοιαστες κι ευτυχισμένες κάτω από τη φροντίδα του εκτροφέα. Όπου μετά από 100 ημέρες, έρχεται η μέρα της εκμετάλλευσης, της σφαγής...

2) Για τον τεχνολογικό πολιτισμό, αξίζει να φρεσκαριστεί το μανιφέστο του αείμνηστου Καζίνσκι.

3) Το μόνο πράγμα που προκαλούσε φόβο στους ατρόμητους πειρατές Βίκινγκς.

4) Η ιδέα αυτή διαδίδεται ευρέως, σε διανοουμενίστικους κύκλους, κατά τη διάρκεια του μεσοπολέμου. Ο Χίτλερ έχει κατακτήσει την εξουσία, οι ναζί δυναμώνουν και οργανώνονται στα χνάρια του Μουσολίνι κι όλα δείχνουν ότι ένας νέος, χειρότερος από τον πρώτο, παγκόσμιος πόλεμος, ετοιμάζεται να ξεσπάσει ξανά, στους κόλπους της Ευρώπης. Μέσα στη διανοητική μιζέρια μιας εποχής που άλλα υποσχόταν κι άλλα ετοιμαζόταν να φέρει, το μύθευμα παρομοιάζει τον επώδυνο τοκετό μιας νέας εποχής, για την ανθρωπότητα που εγκυμονεί. Ή το αυγό που ραγίζει με δυσκολία, από την αδύναμη, ακόμη, νέα οντότητα που βρίσκεται στα σπάργανα. Κάποιοι άλλοι κύκλοι, μίλησαν τότε, για το αυγό του φιδιού.

5) Από την επομένη κιόλας, της θανατηφόρας έκρηξης, κάποιοι δημοσιογράφοι είπαν ότι στόχος των επίδοξων βομβιστών ήταν η πρεσβεία του Ισραήλ. Σύντομα, προστέθηκε σαν ενδεχόμενος στόχος και η ΓΑΔΑ και αργότερα οι στόχοι πολλαπλασιάστηκαν, μιας και το σπίτι βρίσκεται στο κέντρο της Αθήνας.

Συνειρμικά, δημιουργείται τεχνηέντως η υπόνοια, ότι θα μπορούσε να έχει βάλει το χεράκι της η Μοσάντ. Ειδικά μετά το πρόσφατο πάθημα της Χεζμπολάχ στο Λίβανο. Ωστόσο, το Ισραηλινό κράτος, σπανίως αναλαμβάνει την ευθύνη καταστροφικών και θανατηφόρων ενεργειών, που πλήττουν τους εχθρούς του. Θα είχε ενδιαφέρον να γνωρίζουμε, αν οι αρμόδιοι κρατικοί ή όποιοι άλλοι φορείς, που μετέδωσαν την αρχική φήμη στους δημοσιογράφους, ήταν φιλοσιωνιστικοί ή όχι.

6) Οπιούχο φαρμακευτικό παρασκεύασμα που έχει διαδοθεί, νομίμως, ευρύτατα στην Αμερική. Κάτι ανάλογο με την ηρωίνη, που προώθησε η Bayer και ήταν το φάρμακο των σακατεμένων ηρώων του αμερικανικού εμφυλίου. Δεν νομίζουμε πάντως, ότι οι Κινέζοι θα έκαναν πόλεμο για να υποστηρίξουν την ελεύθερη αγοραπωλησία του. Να κάνουν δηλαδή, ότι τους έκαναν, ταπεινώνοντας τους, οι Εγγλέζοι και λοιποί ευρωπαίοι μετά τον πόλεμο του οπίου το 1839-'42.

7) Για τη δημοκρατία υπάρχουν αμέτρητα ιδεολογικά κατασκευάσματα και εξιδανικεύσεις, που δεν έχουν κάποια σχέση με την πραγματικότητα. Επίσης, δεν υπάρχει κανένα κράτος, κανένα πολιτικό σύστημα στον κόσμο, που να μην αυτοπροσδιορίζεται ως δημοκρατικό.

8) Αναφερόμαστε εδώ στις ποικίλες διασπάσεις, που τροφοδοτούσαν το ελληνικό κομμουνιστικό κόμμα, οι αλλαγές και οι αναθεωρήσεις του άρχοντος κομμουνιστικού κόμματος της Ρωσίας μετά τον ελληνικό εμφύλιο. Κατά τη διάρκεια του εμφυλίου είχαν εξοντωθεί ή αφομοιωθεί θέλοντας και μη, από την κομμουνιστική ορθοδοξία, όλοι οι αναρχικοί και άλλοι υποστηρικτές σοσιαλιστικών ρευμάτων.

Γλίτωσαν όσοι κατάφεραν ή είχαν τη δυνατότητα να φύγουν στο εξωτερικό.

Αδάμαστη Συνείδηση

ANARCHY PRESS GR
Αναρχικές Απόψεις - Ειδήσεις - Σχόλια

www.ANARCHY.gr

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

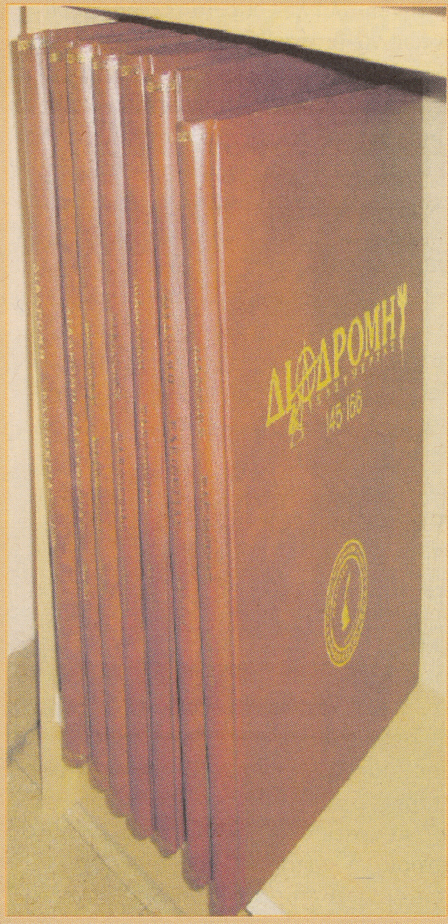

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους.
Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 32 651 740 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

ΔΙΗΜΕΡΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 2024

51 χρόνια από την εξέγερση του Νοέμβρη 1973

Όσοι ονειρεύτηκαν όλα αυτά τα χρόνια έναν κόσμο πέρα από τα «νοήματα» και τα «μηνύματα» των κάθε λογής κρατούντων, αριστερών ή δεξιών, όσοι αγωνίστηκαν με κάθε μέσο για έναν κόσμο ανεξούσιο, γνωρίζουν καλά, πρώτα απ' όλα, ότι η δυναμική κάθε εξέγερσης είναι απρόβλεπτη, και άλλο τόσο απρόβλεπτο είναι το πότε θα ξεσπάσει, πόσο θα κρατήσει και πόσες εξουσιαστικές βεβαιότητες θα παρασύρει στο διάβα της.

Και έχουμε κάθε λόγο να ονειρευόμαστε την επόμενη εξέγερση, κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι κοντεύει, όσο παραμένει βαθιά η πεποίθηση μας, ότι καμία εξουσία δεν είναι ανίκητη, καμία καταπίεση και εκμετάλλευση δεν βεβαιώνει και δεν θα βεβαιώσει το τέλος της ανθρωπινότητας.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973-2024

Η εξέγερση δεν είναι ένας βιαστικός περίπατος μερικών φοβισμένων και λαχανιασμένων σωμάτων. Είναι το πάθος για τη λευτεριά αυτών που δεν σκύβουν το κεφάλι, που γνωρίζουν πως δεν μπορούν να αγνοήσουν και να υποτιμήσουν κανένα μέσο κοινωνικής δράσης και που αφήνουν το σώμα και το πνεύμα τους να ξεχειλίσει και να πλημμυρίσει τους δρόμους.

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ - ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ / ΚΤΗΡΙΟ ΜΑΧ-ΙΣΟΓΕΙΟ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 Νοέμβρη, 6.30 μμ
1974-2024, 50 χρόνια «μεταπολίτευσης», από τον «γύψο» της δικτατορίας, στο «γύψο» των μνημονίων. Οι «κύκλοι» της κρατικής διαχείρισης, ο κοινωνικός ανταγωνισμός, η αναρχική προοπτική.

ΣΑΒΒΑΤΟ 16 Νοέμβρη, 6.30 μμ
Παγκόσμια σύρραξη, Ουκρανία, Μέση Ανατολή και το «δίκαιο» του ολοκληρωτικού πολέμου.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

Παρασκευή 15 Νοέμβρη:

12.00 - Πολυτεχνείο 1985 - Ημέρες μνήμης και εξέγερσης

13.00 - Golfland (ντοκιμαντέρ για τον τουρισμό, τα θέρετρα γκολφ, την ανάπτυξη, τους στρατηγικούς επενδυτές και το νομοσχέδιο fast-track)

14.30 - Summerhill (ταινία για το ελευθεριακό σχολείο)

17.00 - Βίντεο σχετικά με το Πολυτεχνείο του 1973 (Ταινία της ολλανδικής τηλεόρασης για το Πολυτεχνείο – Η δίκη του Πολυτεχνείου, – Η δίκη της Χούντας, – Η δίκη των βασανιστών ΕΑΤ – ΕΣΑ, – Η Εξέγερση του 1972, Κ. Ζυρίνη, – Μαρτυρίες του Ν. Καβουκίδη, – Εδώ Πολυτεχνείο του Δ. Μακρή)

Σάββατο 16 Νοέμβρη:

11.00 - Το σχέδιο (ντοκιμαντέρ για την Βόρεια Εύβοια)

14.30 - Until the End of the World (Μέχρι το τέλος του κόσμου). Ντοκιμαντέρ για τις ιχθυοκαλλιέργειες

15.30 - Καλωσήρθατε στην Τσετσενία (ντοκιμαντέρ για την εχθρική στάση των τσετσενικών αρχών προς τα ομόφυλα άτομα)

17.30 - Tantura (ντοκιμαντέρ για το παλαιστινιακό χωριό που το 1948 εξαφανίστηκε από το «χάρτη» καθώς οι περισσότεροι κάτοικοί του σφαγιάστηκαν και βασανίστηκαν από τις ισραηλινές δυνάμεις)

Έκθεση φωτογραφίας και προβολές από τις 12.00μμ

Αναρχική Αρχειοθήκη
Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973-2024

Η εξέγερση δεν είναι ένας βιαστικός περίπατος μερικών φοβισμένων και λαχανιασμένων σωμάτων. Είναι το πάθος για τη λευτεριά αυτών που δεν σκύβουν το κεφάλι, που γνωρίζουν πως δεν μπορούν να αγνοήσουν και να υποτιμήσουν κανένα μέσο κοινωνικής δράσης και που αφήνουν το σώμα και το πνεύμα τους να ξεχειλίσει και να πλημμυρίσει τους δρόμους.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ - ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ / ΚΤΗΡΙΟ ΜΑΧ-ΙΣΟΓΕΙΟ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 Νοέμβρη, 6.30 μμ
1974-2024, 50 χρόνια «μεταπολίτευσης», από τον «γύψο» της δικτατορίας, στο «γύψο» των μνημονίων. Οι «κύκλοι» της κρατικής διαχείρισης, ο κοινωνικός ανταγωνισμός, η αναρχική προοπτική.

ΣΑΒΒΑΤΟ 16 Νοέμβρη, 6.30 μμ
Παγκόσμια σύρραξη, Ουκρανία, Μέση Ανατολή και το «δίκαιο» του ολοκληρωτικού πολέμου.

Έκθεση φωτογραφίας και προβολές από τις 12.15μμ

Αναρχική Αρχειοθήκη – Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Εξολοθρεύστε, εκδιώξτε, επανεγκαταστήστε:
το φινάλε της παρτίδας που παίζει το Ισραήλ στη βόρεια Γάζα
Α΄ ΜΕΡΟΣ

Οι συζητήσεις για τις λεπτομέρειες του «Σχεδίου των Στρατηγών» αποσπούν την προσοχή από την αληθινή βαρβαρότητα της πιο πρόσφατης επιχείρησης του Ισραήλ – μιας επιχείρησης που αφήνει στην άκρη την επίφαση των ανθρωπιστικών ευαισθησιών και θέτει τις βάσεις για εποικισμούς.

Του Idan Landau, 1 Νοεμβρίου του 2024

Κοιτάξτε αυτές τις δύο φωτογραφίες, που τραβήχτηκαν και οι δύο στις 21 Οκτωβρίου του 2024. Στα δεξιά, βλέπουμε μια μεγάλη ουρά εκτοπισμένων ανθρώπων –ή, ακριβέστερα, γυναικών και παιδιών– στα ερείπια του προσφυγικού καταυλισμού της

Τζαμπάλια (Jabalia), στο βόρειο τμήμα της Λωρίδας της Γάζας. Οι άρρενες άνω των 16 ετών διαχωρίζονται, κυματίζουν τη λευκή σημαία παράδοσης και κρατούν ψηλά τα δελτία ταυτότητάς τους. Βρίσκονται στο δρόμο προς την έξοδο.

Στα αριστερά, βλέπουμε έναν καταυλισμό που χτίστηκε από την οργάνωση εποίκων Νατσάλα (Nachala) λίγο έξω από τη Γάζα, ως μέρος μιας εκδήλωσης για τον εορτασμό του φεστιβάλ Σούκοτ (Sukkot). Στην εκδήλωση παρευρέθηκαν 21 δεξιοί υπουργοί και μέλη της Κνεσέτ και αρκετές εκατοντάδες άλλοι συμμετέχοντες, οι οποίοι ήταν όλοι εκεί για να συζητήσουν σχέδια για την ανέγερση νέων εβραϊκών οικισμών στη Γάζα. Βρίσκονται στον δρόμο για την είσοδο.

Αυτές οι φωτογραφίες αφηγούνται μια ιστορία που εκτυλίσσεται τόσο γρήγορα που οι οδυνηρές λεπτομέρειες της βρίσκονται ήδη στα όρια της λήθης. Ωστόσο, αυτή η ιστορία θα μπορούσε να ξεκινήσει από οποιοδήποτε σημείο τα τελευταία 76 χρόνια: η Νάκμπα (Nakba) του 1948, το «Σχέδιο Siyag» που ακολούθησε, η Νάκσα (Naksa) του 1967. Από τη μια πλευρά, εκτοπισμένοι Παλαιστίνιοι με όσα από τα υπάρχοντά τους μπορούν να κουβαλήσουν, πεινασμένοι, τραυματισμένοι και εξαντλημένοι, και από την άλλη, χαρούμενοι Εβραίοι έποικοι, που αγιάζουν τη νέα γη την οποία έχει καθαρίσει ο στρατός για αυτούς.

Αλλά η ιστορία των γεγονότων που συμβαίνει αυτήν τη στιγμή, εκατέρωθεν του φράχτη της Γάζας, περιστρέφεται γύρω από αυτό που έγινε γνωστό ως το «Σχέδιο των Στρατηγών» – και του τι αποκρύπτει.

Το σχέδιο

Το «Σχέδιο των Στρατηγών», που δημοσιεύτηκε στις αρχές Σεπτεμβρίου, έχει έναν πολύ απλό στόχο: να εκκενώσει τη βόρεια Λωρίδα της Γάζας από τον παλαιστινιακό πληθυσμό της. Στο ίδιο το σχέδιο έγινε η εκτίμηση, ότι περίπου 300.000 άνθρωποι εξακολουθούσαν να ζουν βόρεια του διαδρόμου Νετζαρίμ (Netzarim) –της κατεχόμενης από το Ισραήλ ζώνης που διχοτομεί τη Γάζα– αν και τα Ηνωμένα Έθνη αύξησαν τον αριθμό πιο κοντά στις 400.000 ανθρώπους.

Κατά την πρώτη φάση του σχεδίου, ο ισραηλινός στρατός θα ενημέρωνε όλους αυτούς τους ανθρώπους ότι έχουν μια εβδομάδα για να εκκενώσουν προς τα νότια μέσω δύο «ανθρωπιστικών διαδρόμων». Κατά την δεύτερη φάση, στο τέλος εκείνης της εβδομάδας, ο στρατός θα κήρυσσε όλη την περιοχή κλειστή στρατιωτική ζώνη. Όποιος παρέμενε θα θεωρούταν μαχητής των εχθρικών δυνάμεων και, αν δεν παραδιδόταν, θα τον εξουδετέρωναν. Μια πλήρης πολιορκία θα επιβαλλόταν στην επικράτεια, εντείνοντας τον λιμό και την υγειονομική κρίση –δημιουργώντας, όπως είπε ο καθηγητής Ούζι Ράμπι (Uzi Rabi), ανώτερος ερευνητής στο Πανεπιστήμιο του Τελ Αβίβ, «μια διαδικασία λιμού ή εξόντωσης».

Σύμφωνα με το σχέδιο, η έκδοση προειδοποίησης προς τον άμαχο πληθυσμό για να εκκενώσει εγγυάται τη συμμόρφωση με τις απαιτήσεις του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου. Αυτό είναι ψέμα. Το πρώτο πρωτόκολλο των Συμβάσεων της Γενεύης δηλώνει ξεκάθαρα, ότι η προειδοποίηση προς τους αμάχους ώστε να τραπούν σε φυγή δεν αναιρεί το καθεστώς προστασίας σε όσους παραμένουν και επομένως δεν επιτρέπει στις στρατιωτικές δυνάμεις να τους βλάψουν· ούτε μια στρατιωτική πολιορκία αναιρεί την υποχρέωση του στρατού να επιτρέπει τη διέλευση ανθρωπιστικής βοήθειας προς τον άμαχο πληθυσμό.

Εξάλλου, τα υποκριτικά λόγια περί ανθρωπιστικού δίκαιου καταβαραθρώνονται, αν σκεφτεί κάποιος ότι ο άνδρας που ηγείται του σχεδίου, ο υποστράτηγος (ε.α.) Γιόρα Άιλαντ (Giora Eiland), πέρασε όλο τον περασμένο χρόνο ζητώντας τη συλλογική τιμωρία ολόκληρου του πληθυσμού της Γάζας, τη μεταχείριση του θύλακα σαν να ήταν η ναζιστική Γερμανία και επιτρέποντας τη διάδοση ασθενειών, ως ένα βήμα που «θα φέρει τη νίκη πιο κοντά και θα μειώσει τις επιπτώσεις στους στρατιώτες των IDF». Αφού φλυαρούσε έτσι για 10 μήνες, αναγνώρισε μια ευκαιρία –σε συνεννόηση με αρκετούς σκιώδεις συμβούλους, για τους οποίους θα επιστρέψουμε– να ηγηθεί ενός σχεδίου εξόντωσης στη βόρεια Γάζα. Το παρέδωσε επιμελώς σε πολιτικούς και στα μέσα ενημέρωσης, μεταμφιεσμένο με μια μάσκα ψεμάτων σχετικά με την τήρηση του διεθνούς δικαίου.

Τα μέσα ενημέρωσης και οι πολιτικοί έκαναν αυτό που κάνουν πάντα: κατασκεύασαν έναν αντιπερισπασμό. Ενώ ο πρωθυπουργός Μπένιαμιν Νετανιάχου (Benjamin Netanyahu) και ο υπουργός Άμυνας Γιοάβ Γκάλαντ (Yoav Gallant) έσπευσαν να το διαψεύσουν, ανώνυμοι αξιωματούχοι και στρατιώτες στο πεδίο ενημέρωναν ήδη τα μέσα ενημέρωσης ότι το σχέδιο είχε αρχίσει να εφαρμόζεται.

Η πραγματικότητα, όμως, είναι ακόμη πιο αποκρουστική. Αυτό που εφαρμόζει ο στρατός στη βόρεια Γάζα από τις αρχές Οκτωβρίου δεν είναι ακριβώς το «Σχέδιο των Στρατηγών», αλλά μια ακόμη πιο δόλια και βάρβαρη εκδοχή του σε μια τόσο πυκνοκατοικημένη περιοχή. Θα μπορούσε κάποιος, μάλιστα, να πει ότι το ίδιο το σχέδιο και η έντονη διεθνής μηνιακή και διπλωματική καταιγίδα που δημιούργησε, βοήθησαν να μείνουν όλοι στο σκοτάδι ως προς το τι συμβαίνει στην πραγματικότητα και να κρύψουν τους δύο τρόπους με τους οποίους το σχέδιο έχει ήδη επαναπροσδιοριστεί.

Η πρώτη, πιο άμεση διαφορά είναι η εγκατάλειψη των διατάξεων για τη μείωση των επιπτώσεων στους άμαχους, δηλαδή το να δοθεί στους κατοίκους της βόρειας Γάζας μια εβδομάδα για να εκκενώσουν προς τα νότια. Η δεύτερη διαφορά αφορά τον πραγματικό σκοπό της εκκένωσης της περιοχής: ενώ απεικονίζει την στρατιωτική επιχείρηση ως αναγκαιότητα ασφαλείας, ήταν, στην πραγματικότητα, από την πρώτη μέρα, μια ενσάρκωση του πνεύματος της εθνοκάθαρσης και της επανεγκατάστασης.

Δημιουργία αντιπερισπασμού

Η καταστροφή στη βόρεια Γάζα μεγαλώνει κάθε λεπτό και η σύμπτωση των περιστάσεων σημαίνει ότι το αδιανόητο –η εξόντωση χιλιάδων ανθρώπων μέσα στην πολιορκημένη περιοχή– δεν απέχει πλέον μακρυά από την πραγματικότητα.

Η τρέχουσα στρατιωτική επιχείρηση ξεκίνησε τις πρώτες πρωινές ώρες της 6ης Οκτωβρίου. Οι κάτοικοι των Μπέιτ Χανούν (Beit Hanoun), Μπέιτ Λαχία (Beit Lahiya) και Τζαμπάλια –των τριών τοποθεσιών βόρεια της πόλης της Γάζας– έλαβαν εντολή να διαφύγουν στην περιοχή Αλ Μαουάσι (Al-Mawasi) στα νότια της Λωρίδας μέσω δύο «ανθρωπιστικών διαδρόμων». Το Ισραήλ παρουσίασε την επίθεση ως μέσο για την εξάρθρωση της υποδομής της Χαμάς, αφού η ομάδα είχε επανακάμψει στην περιοχή, και ως μέσο για να προετοιμαστεί για την πιθανότητα να αναλάβει την ευθύνη για την απόκτηση, τη μεταφορά και τη διανομή ανθρωπιστικής βοήθειας γύρω από τη Λωρίδα –με άλλα λόγια, για την επιστροφή της Ισραηλινής Πολιτικής Διοίκησης που κυβερνούσε τη Γάζα μέχρι

την «απεμπλοκή» του 2005. Η πρώτη αιτία ήταν μόνο εν μέρει αληθινή και η δεύτερη δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα προπέτασμα καπνού.

Για τους Παλαιστίνιους σε αυτές τις περιοχές, τα πράγματα έμοιαζαν μάλλον διαφορετικά. Ο στρατός επιτέθηκε στους κατοίκους στα σπίτια τους και στα καταφύγια με αεροπορικές επιδρομές, πυροβολι-

κό και μη επανδρωμένα αεροσκάφη, ενώ στρατιώτες μετακινούνταν από δρόμο σε δρόμο κατεδαφίζοντας και πυρπολώντας ολόκληρα κτίρια για να εμποδίσουν τους κατοίκους να επιστρέψουν. Μέσα σε λίγες μέρες, η Τζαμπάλιγια είχε μετατραπεί σε όραμα της αποκάλυψης.

Σε αντίθεση με την εικόνα που παρουσίασε ο στρατός, υπονοώντας ότι οι κάτοικοι στις βόρειες περιοχές ήταν ελεύθεροι να μετακινηθούν προς τα νότια και να βγουν από την επικίνδυνη ζώνη, οι τοπικές μαρτυρίες παρουσίαζαν μια τρομακτική πραγματικότητα: όποιος έβγαινε από το σπίτι του κινδύνευε να πυροβοληθεί από ισραηλινούς ελεύθερους σκοπευτές ή από drones, συμπεριλαμβανομένων μικρών παιδιών και εκείνων που κρατούν λευκές σημαίες παράδοσης. Τα συνεργεία διάσωσης που προσπαθούσαν να βοηθήσουν τους τραυματίες δέχθηκαν επίσης επίθεση, καθώς και δημοσιογράφοι που προσπαθούσαν να καταγράψουν τα γεγονότα.

Ένα ιδιαίτερα τρομακτικό βίντεο, που επαληθεύτηκε από την Washington Post, δείχνει ένα παιδί στο έδαφος να εκλιπαρεί για βοήθεια αφού τραυματίστηκε από αεροπορική επιδρομή και, όταν ένα πλήθος συγκεντρώνεται για να το βοηθήσει, ξαφνικά γίνεται στόχος άλλης αεροπορικής επιδρομής, με αποτέλεσμα τον θάνατο ενός ανθρώπου και τον τραυματισμό περισσότερων από 20 άλλων ανθρώπων. Αυτή είναι η πραγματικότητα μέσα στην οποία οι κάτοικοι της βόρειας Γάζας έπρεπε να περπατήσουν, πεινασμένοι και εξουθενωμένοι, για να βρεθούν μέσα στην «ανθρωπιστική ζώνη».

Εν όψει αυτής της βαρβαρότητας, η ισραηλινή μηχανή προπαγάνδας έδρασε για να προσφέρει μια σειρά από δικαιολογίες για τους λόγους για τους οποίους οι άμαχοι δεν απομακρύνονταν –κυρίως είπαν ότι η Χαμάς «χτύπουσε με ξύλα» όσους προσπαθούσαν να φύγουν. Εάν πράγματι η Χαμάς εμπόδισε τους αμάχους να απομακρυνθούν, πώς μπορεί τότε ο στρατός να ισχυριστεί ότι αυτοί που επέλεξαν να

μην φύγουν είναι τρομοκράτες που έχουν καταδικαστεί να «εξουδετερωθούν»; Αλλά, ακούγοντας τους ίδιους τους κατοίκους, μπορούσε κάποιος να ακούσει την ίδια απελπισμένη κραυγή επανειλημμένα: «Δεν μπορούμε να φύγουμε γιατί ο ισραηλινός στρατός πυροβολεί εναντίον μας!».

Στις 20 Οκτωβρίου, ο στρατός κυκλοφόρησε μια φωτογραφία που έδειχνε μια μεγάλη ουρά εκτοπισμένων Παλαιστινίων, δίπλα σε μια λεζάντα που είχε διατυπωθεί τόσο πεζά και αναίσθητα, όσο μια πρόγνωση καιρού: «Η μετακίνηση των Παλαιστινίων κατοίκων συνεχίζεται από την περιοχή Τζαμπάλιγια στη βόρεια Λωρίδα της Γάζας. Μέχρι στιγμής, περισσότεροι από 5.000 Παλαιστίνιοι έχουν εκκενωθεί από την περιοχή».

Οι παρατηρητικοί θεατές μπορούσαν ξεκάθαρα να δουν ότι όλα τα κεφάλια της εικόνας ήταν καλυμμένα: επρόκειτο για γυναίκες και παιδιά, τα οποία δεν «απομακρύνθηκαν», αλλά ξεριζώθηκαν βίαια. Πού είναι οι άντρες; Μεταφέρθηκαν σε άγνωστες τοποθεσίες. Μπορεί, πάλι, να ακούσουμε για τη διαμονή τους στα ισραηλινά στρατόπεδα κράτησης σε μερικούς μήνες από τώρα, περιγράφοντας τα βασανιστήρια και την κακοποίηση που κατέληξαν στον θάνατο τουλάχιστον 60 αιχμαλώτων της Γάζας από τις 7 Οκτωβρίου.

Σε αντίθεση με ό,τι αναφέρεται στο «Σχέδιο των Στρατηγών», στους πολίτες δεν δόθηκε μια εβδομάδα για την εκκένωση, όπως παραδέχτηκε αργότερα ο Άιλαντ. Από την αρχή, ο στρατός αντιμετώπισε τις βόρειες περιοχές ως στρατιωτική ζώνη στην οποία κάθε κίνηση αντιμετωπίζεται με φονικά πυρά. Αυτός είναι ο πρώτος τρόπος με τον οποίο το σχέδιο έχει χρησιμοποιηθεί ως αλεξικέραυνο για να αποσπάσει την προσοχή και την κριτική από μια πολύ πιο βάναυση πραγματικότητα από αυτό που προσφέρει.

Πολιτική εξόντωσης

Από τότε που ο ισραηλινός στρατός ξεκίνησε την επιχείρηση του στη βόρεια Γάζα, έχει σκοτώσει πάνω από 1.000 Παλαιστίνιους. Η ισραηλινή Πολεμική Αεροπορία συνήθως βομβαρδίζει τη νύχτα, ενώ τα θύματα κοιμούνται, σφαγιάζοντας ολόκληρες οικογένειες στα σπίτια τους και καθιστώντας πιο δύσκολη την εκκένωση των τραυματιών. Και στις 24 Οκτωβρίου, οι υπηρεσίες διάσωσης ανακοίνωσαν ότι η ένταση του βομβαρδισμού δεν τους άφησε άλλη επιλογή από το να σταματήσουν όλες τις επιχειρήσεις στις πολιορκημένες περιοχές.

Μερικές από τις πιο αξιοσημείωτες επιθέσεις περιλαμβάνουν τον βομβαρδισμό ενός σπιτιού στην περιοχή Αλ Φαλούτζα (Al-Fallujah) του καταυλισμού Τζαμπάλιγια στις 14 Οκτωβρίου, σκοτώνοντας μια 11μελή οικογένεια μαζί με τον γιατρό που ήρθε να τους περιθάλψει. Μια επίθεση στο Σχολείο Αμπού Χουσεΐν (Abu Hussein) στον καταυλισμό Τζαμπάλιγια στις 17 Οκτωβρίου που σκότωσε 22 εκτοπισμένους που βρίσκονταν εκεί. Τη δολοφονία 33 ατόμων σε τρία σπίτια στον καταυλισμό Τζαμπάλιγια, μεταξύ των οποίων 21 γυναίκες, στις 19 Οκτωβρίου. Την ισοπέδωση πολλών κτιρίων κατοικιών στην Μπέιτ Λαχίγια (Beit Lahiya) την ίδια μέρα, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 87 άτομα. Αεροπορικές επιδρομές σε πέντε κτίρια κατοικιών στην Μπέιτ Λαχίγια (Beit Lahiya) στις 26 Οκτωβρίου, οι οποίες σκότωσαν 40 άτομα. Και τη σφαγή 93 ατόμων στον βομβαρδισμό πενταόροφου κτιρίου κατοικιών στην Μπέιτ Λαχίγια (Beit Lahiya) στις 29 Οκτωβρίου.

Η επιχείρηση εξόντωσης που βρίσκεται σε εξέλιξη αυτή τη στιγμή στη βόρεια Γάζα δεν θα πρέπει να αποτελεί έκπληξη για όποιον έχει δώσει προσοχή στα εγκλήματα πολέμου του Ισραήλ τον περασμένο χρόνο και στις αμέτρητες διερευνητικές αναφορές που έχουν στοιχειοθετήσει αυτά τα εγκλήματα στα πιο σεβαστά μέσα ενημέρωσης του κόσμου. Από τη ρίψη βομβών 2.000 λιβρών σε σημεία όπου δεν υπάρχουν κοντά στρατιωτικοί στόχοι, μέχρι την τακτική δολοφονία παιδιών με πυρά ελεύθερων σκοπευτών στο κεφάλι –αυτές οι προηγούμενες φρικαλεότητες μας δείχνουν τι θα συνεχίσει να κάνει ο ισραηλινός στρατός εάν δεν τον σταματήσουν.

Υπάρχουν μόνο τρεις μεγάλες ιατρικές εγκαταστάσεις στην περικυκλωμένη περιοχή της βόρειας Γάζας, στις οποίες κατευθύνθηκαν τα εκατοντάδες θύματα των τελευταίων εβδομάδων: το Ινδονησιακό Νοσοκομείο, το Νοσοκομείο Καμάλ Αντουάν (Kamal Adwan) στην Μπέιτ Λαχίγια (Beit Lahiya) και το νοσοκομείο Αλ Άουντα (Al-Awda) στη Τζαμπάλιγια. Ωστόσο, ο ισραηλινός στρατός έχει επίσης προβεί σε επιθέσεις σε αυτά τα νοσοκομεία, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να περιθάλψουν τους τραυματίες. Οι αναφορές των Γιατρών Χωρίς Σύνορα και του ΟΗΕ έχουν ορίσει την κατάσταση ως «άμεσα απειλητική για τη ζωή».

Στην αρχή της επιχείρησης, ο ισραηλινός στρατός διέταξε τα τρία νοσοκομεία να εκκενωθούν εντός 24 ωρών, απειλώντας ότι θα συλλάβει ή θα σκοτώσει όποιον βρεθεί εντός τους –όχι ακριβώς η «εβδομάδα της χάριτος» που αναφέρεται στο «Σχέδιο των Στρατηγών». Ο στρατός βομβάρδισε το Καμάλ Αντουάν (Kamal Adwan) και τα περίχωρά του στα αρχικά στάδια της επιχείρησης, προτού το υποβάλει σε μια τριήμερη επιδρομή, η οποία το έθεσε εκτός λειτουργίας και κατά την διάρκεια της οποίας είδε τους περισσότερους από τους γιατρούς του να συλλαμβάνονται.

Ο στρατός έχει, επίσης, βομβαρδίσει επανειλημμένα τόσο το Ινδονησιακό Νοσοκομείο, όσο και το Αλ Άουντα (Al-Awda). Δύο ασθενείς του πρώτου πέθαναν λόγω της διακοπής ρεύματος που προέκυψε, πριν σταματήσει η λειτουργία του νοσοκομείου. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ακόμη και οι ήπιοι τραυματισμοί συχνά καταλήγουν σε θάνατο –επειδή οι ιατρικές ομάδες απλώς δεν διαθέτουν τους απαραίτητους πόρους για να τους αντιμετωπίσουν.

Το Ισραήλ, φυσικά, θεωρεί κάθε σπίτι και κάθε στενό στη Γάζα ως πιθανή απειλή και νόμιμο στόχο. Και ποια θα είναι η δικαιολογία για να αρνηθεί κάποιος την είσοδο στη Γάζα σε έξι ομάδες ιατρικής βοήθειας που συνεργάζονται με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας; Πιθανότατα, ότι είναι μια τιμωρία για την αποστολή δυτικών γιατρών στην Λωρίδα, οι οποίοι αργότερα δημοσιεύσαν μαρτυρίες για Ισραηλινούς ελεύθερους σκοπευτές που στόχευαν παιδιά. Μια έκθεση του ΟΗΕ που δημοσιεύτηκε λίγο νωρίτερα, κατέληγε στο συμπέρασμα, ότι το Ισραήλ εφαρμόζει «μια συντονισμένη πολιτική για την καταστροφή του συστήματος υγειονομικής περίθαλψης της Γάζας», ως μέρος του «εγκλήματος της εξόντωσης (έγκλημα κατά της ανθρωπότητας)».

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ)

Στμ. Οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας.

Πηγή: https://www.972mag.com/exterminate-expel-resettle-israel-northern-gaza/

Μετάφραση-απόδοση Π.

Μαιευτική βία

Μια έκφανση της εξουσίας πάνω στο γυναικείο σώμα, ενδεδυμένο με επιστημονισμό

Το κυνήγι μαγισσών, ως ο προθάλαμος του κρατικού ελέγχου της διαδικασίας της γέννησης

Η ιστορία της ανθρωπότητας βρίθει από εξουσιαστικά εγκλήματα και λογικές που διαμόρφωσαν τον κόσμο καθοριστικά και σε βάθος με βάση την Εξουσία. Ποιος θα περίμενε, ότι το σημερινό δεδομένο του κρατικού ελέγχου της διαδικασίας της γέννησης, μέσω και της ιατρικοποίησης του τοκετού και της μετέπειτα φροντίδας της λεχώνας, έχει τις βάσεις του στο κυνήγι μαγισσών στην προ-μοντέρνα Ευρώπη; *«Κανείς δεν βλάπτει περισσότερο την Καθολική Εκκλησία από τις μαίες»*, ανέφερε το «Malleus Maleficarum», το επίσημο εγχειρίδιο των ιεροεξεταστών κατά της μαγείας, το οποίο κυκλοφόρησε το 1486 και οδήγησε στον θάνατο χιλιάδες γυναίκες. Ενώ, σε Παπικό Διάταγμα του 1484, αναφέρεται πως *«οι μάγισσες καταστρέφουν τα νεογέννητα παιδιά των γυναικών... Εμποδίζουν τους άνδρες να αναπαραγάγουν και τις γυναίκες να συλλάβουν»*. Το κυνήγι μαγισσών ήταν καίριας σημασίας για το κράτος και την εκκλησία, μια πρακτική που είχε σκοπό να ξεκαθαρίσει με τα εναπομείναντα ανέντακτα κομμάτια που αρνούνταν να ενταχθούν σε μια νέα πραγματικότητα και συνήθειες. Ο Montague Sommers, μεταφραστής του εγχειριδίου των ιεροεξεταστών, το 1920 είχε γράψει πως: *«Οι μάγισσες ήταν ένα τεράστιο πολιτικό κίνημα, μια οργανωμένη κοινωνία, η οποία ήταν αντικοινωνική και αναρχική, ένα παγκόσμιο δίκτυο ενάντια στους πολιτισμούς»*[1]. Γι' αυτό η εκκλησία και το κράτος έπρεπε να ξεκαθαρίσουν με αυτή την ανοιχτή πληγή του παρελθόντος, που μπορούσε να απειλήσει τον «θαυμαστό καινούργιο κόσμο».

Έτσι, το κυνήγι μαγισσών, συν πολλά άλλα, ήταν ουσιαστικό για την εγκαθίδρυση του ελέγχου της αναπαραγωγής από το κράτος, αλλά και απαραίτητο για τη συγκρότηση του σύγχρονου βιοπολιτικού θεσμού της μαιευτικής. Η καλλιέργεια του φόβου και της τρομοκρατίας των υποτιθέμενων βρεφοκτονικών πρακτικών μαγείας, οδήγησαν στο να ερμηνευτούν ως επικίνδυνες οι αυτόνομες μαιευτικές πρακτικές και τα βιώματα των γυναικών που ήταν μητέρες και στο να περάσει η αναπαραγωγή στον έλεγχο του κράτους. Η γυναίκα σιγά σιγά έπαυε να έχει τον έλεγχο του σώματός της, καθώς συν τοις άλλοις το κράτος επιθυμούσε τον έλεγχο των γεννήσεων, απαγορεύοντας τις αμβλώσεις και τις μεθόδους αντισύλληψης.

Είναι ενδεικτικό, ότι οι πρώτες γυναίκες που κάηκαν ως μάγισσες ασχολούνταν με την αντισύλληψη και τις αμβλώσεις. Την περίοδο εκείνη οι γυναίκες αρχίζουν να χάνουν την ικανότητά τους να ρυθμίζουν την αναπαραγωγικότητά τους, καθώς και τις γνώσεις τους στην διαδικασία της γέννας. Οι μαίες, –καθώς και άλλες ομάδες γυναικών που παραδοσιακά αποτελούσαν αναπόσπαστο κομμάτι μιας κοινότητας και ήταν αναγκαίες καθ' όλη την διαδικασία της γέννας, αλλά και μετά με τον θηλασμό–, αποκλείονταν σιγά σιγά από τη διαδικασία της γέννας και έτσι οι κοινότητες άρχιζαν να στερούνται των παραδοσιακών τους γνώσεων, κόβοντας έτσι μια αλυσίδα γνώσης που μεταδιδόταν από γενιά σε γενιά. Οπότε, στην εποχή που ο πληθυσμός της Ευρώπης είχε συρρικνωθεί εξαιτίας της πανούκλας, εμφανίζεται η πρώτη προσπάθεια ελέγχου των γεννήσεων και κατά συνέπεια του γυναικείου σώματος. Ο κρατικός έλεγχος στις γεννήσεις φαίνεται πως εγκαθιδρύεται για τα καλά στην Ευρώπη κατά τον 16ο αιώνα, όπου οι μαίες στη Γαλλία και τη Γερμανία υποχρεώθηκαν να αναφέρουν όλες τις γεννήσεις στο κράτος. Εννοείται πως σήμερα, η μη καταχώρηση μιας γέννησης είναι παράνομη σε όλη σχεδόν την Ευρώπη.

Καλλιέργεια του φόβου και της τρομοκρατίας των υποτιθέμενων βρεφοκτονικών πρακτικών μαγείας

Η ιατρικοποίηση του τοκετού

Η αρχή του ελέγχου στο γυναικείο σώμα, με αφορμή την διαδικασία της γέννησης είχε γίνει. Η καθολική εγκαθίδρυση του ελέγχου έγινε τον 17ο αι., όπου και οι άνδρες γιατροί έγιναν το σήμα κατατεθέν στις γέννες. Νέα εργαλεία ξεκίνησαν να κάνουν την εμφάνισή τους. Οι άνδρες χειρούργοι άρχισαν να ξεγεννούν με τη βοήθεια λαβίδων και οι μαίες αποκτούν πλέον βοηθητικό ρόλο στην γέννα, ενώ οι γυναίκες δεν είχαν το δικαίωμα να χειρουργήσουν. Κατά το 18ο αιώνα, οι περισσότερες γέννες πραγματοποιούνταν πλέον παρουσία γιατρού και όταν οι μαίες στην Αγγλία διαμαρτυρήθηκαν, κατηγορώντας του άνδρες γιατρούς ότι κερδοσκοπούν από τις γεννήσεις και πως κάνουν κακή χρήση των λαβίδων, εύκολα περιθωριοποιήθηκαν και χαρακτηρίστηκαν με μειωτικούς χαρακτηρισμούς, καθώς και ότι είναι κολλημένες σε πεποιθήσεις και προκαταλήψεις του παρελθόντος. Κάπως έτσι μπορούμε να πούμε πως οι δίκες και οι φωτιές για τις μάγισσες ήταν ο σπόρος για τις παραπάνω συμπεριφορές, οι οποίες ακόμα και σήμερα επιβιώνουν γύρω από την υπόθεση της γέννησης.

Όλα τα παραπάνω ήταν η αρχή, ο εξουσιαστικός σπόρος, από ένα είδος βίας που σήμερα έχει **κανονικοποιηθεί**, περνώντας στο γυναικείο σώμα και στην αντίληψη ως «αναγκαίο» αυτό που ονομάζεται **«μαιευτική βία»**. Αυτό το είδος βίας το υφίστανται αρκετές γυναίκες κατά την διάρκεια της εγκυμοσύνης, του τοκετού και της λοχείας. Πρόκειται για βία ενδεδυμένη με επιστημονισμό και ενταγμένη σε μια κοινωνικά εξουσιαστική κανονικότητα και δυστυχώς με ευρεία γυναικεία αποδοχή, κυρίως γιατί δεν γίνεται αντιληπτή λόγω της κανονικοποίησής της. Συνοπτικά θα μπορούσαμε να πούμε, ότι αυτό που ονομάζεται σήμερα **«μαιευτική βία» είναι οι πράξεις που μπορούν να προκαλέσουν σωματική ή ψυχολογική βία κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης, του τοκετού και της λοχείας.** Τα αίτια της μπορούν αρχικά να αναζητηθούν από την στιγμή που ο τοκετός και η μετέπειτα φροντίδα των

---

1. Lady Stardust, *ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΠΥΡΑ, Το κυνήγι μαγισσών στην Ευρώπη, οι περιφράξεις και η άνοδος του καπιταλισμού*, Κόκκινο Νήμα, 2010.

γυναικών μετατράπηκε από γεγονός που συνέβαινε στο σπίτι με οικεία πρόσωπα σε μια νοσοκομειακή πρακτική και παράλληλα στην μετατροπή της εγκυμονούσας γυναίκας σε ασθενή, με στόχο την μείωση των ποσοστών της μητρικής και νεογνικής θνησιμότητας. Η δυνατότητα επιλογής που παραδοσιακά γινόταν, για το ποια άτομα θα είναι παρόντα στον τοκετό, με την ιατρικοποίηση και την νοσοκομειακή πρακτική του τοκετού χάνεται.

Σ' αυτή την μεταπήδηση της συνθήκης αναπτύχθηκαν και οι σχέσεις εξουσίας των επαγγελματιών υγείας με τις εγκύους γυναίκες. Βέβαια, οι προσπάθειες για την αύξηση των ζωντανών βρεφών σε μαιευτικές μονάδες και ο στόχος της μείωσης της μητρικής θνησιμότητας επικεντρώνονται κυρίως στις τεχνολογικές πτυχές κατά την διάρκεια της γέννησης και παραβλέπουν σε μεγάλο βαθμό τις συναισθηματικές και κοινωνικές πτυχές της σχέσης μεταξύ των γυναικών και των επαγγελματιών υγείας. Με την είσοδο της γυναίκας στο μαιευτήριο, το σώμα της παύει να είναι αποκλειστικά δικό της και αντιμετωπίζεται ως άρρωστο χωρίς καμία αυτενέργεια και αυτονομία. Επίσης, τις όποιες επιθυμίες της, για τον τρόπο που θέλει να γίνει ο τοκετός της με την είσοδο στο μαιευτήριο, θα πρέπει να δώσει αγώνα για τις κρατήσει, γεγονός τρομερά δύσκολο, καθώς οι εντάσεις εκείνες τις ώρες είναι μεγάλες.

Παραδοσιακά, λοιπόν, η φροντίδα κατά τη διάρκεια του τοκετού και της μετέπειτα περιόδου μετά τη γέννηση εξασφαλιζόταν από μαίες, οι οποίες μετέδιδαν πρακτικές γνώσεις από γενιά σε γενιά και αναλάμβαναν τη φροντίδα των γυναικών κατά τη διάρκεια του τοκετού στο σπίτι. Τα τελευταία χρόνια, φαίνεται πως επανέρχεται η λογική των γεννήσεων στο σπίτι αλλά και σε χώρους που δεν είναι αμιγώς νοσοκομειακοί, δυστυχώς όμως τα περισσότερα από αυτά είναι ενταγμένα σε ένα πλαίσιο αγοράς.

Σε καμία περίπτωση δεν έχουμε την πρόθεση να «αγιοποιήσουμε» πρακτικές του παρελθόντος. Άλλωστε αυτό που σήμερα ονομάζεται «μαιευτική βία» έχει τις ιστορικές του βάσεις στο παρελθόν. Εφόσον ο άνθρωπος περιβάλλεται από εξουσιαστικές λογικές, είναι επόμενο να δημιούργησε, να συντήρησε και να εξέλιξε μέσα στο χρόνο αυτό που σήμερα έφτασε να ονομάζεται «μαιευτική βία». Απλά θεωρούμε, πως **η πλήρης ιατρικοποίηση της διαδικασίας της γέννησης απογυμνώνει την ανθρωπινότητα της γυναίκας, εμπεδώνει κυρίαρχες σχέσεις εξουσίας, αφαιρεί την αυτοδιάθεση και τον αυτοκαθορισμό της και τέλος διαιωνίζει την ίδια την Εξουσία**. Η θρησκεία, η αποικιοκρατία, το κυνήγι μαγισσών, οι φυλετικές και οι οικονομικές διακρίσεις, δημιούργησαν, έθρεψαν και «εξέλιξαν» την μαιευτική βία. Ουσιαστικά ο κοινός παρονομαστής όλων παραπάνω είναι η ίδια η Εξουσία, η οποία εμφανίζεται με διαφορετική «προβιά» σε όλες τις εκφάνσεις της ανθρώπινης ζωής και καθημερινότητας. Θα αναφέρουμε συνοπτικά κάποια ιστορικά παραδείγματα:

– Τον 16ο αιώνα οι ρωμαιοκαθολικές αρχές αφαιρούσαν τα μωρά από τις Εβραίες που βρίσκονταν σε κατηχητικά ιδρύματα (ιδρύματα για μη χριστιανούς), εάν αυτές αρνούνταν να βαπτιστούν χριστιανές.

– Ο θεολογικός εξαναγκασμός στα πλαίσια του τοκετού υπήρχε και κατά τη διάρκεια του αποικισμού της αμερικανικής ηπείρου από την ισπανική αυτοκρατορία, ιδιαίτερα την περίοδο της βασιλείας της Νέας Ισπανίας και του Περού στα τέλη του 18ου αι. Οι αποικιοκράτες ιερείς ανάγκαζαν τις γυναίκες που δυσκολεύονταν να γεννήσουν να υποβληθούν σε καισαρική τομή. Η υποχρεωτικότητα αυτής της διαδικασίας ενισχυόταν με θεολογικό περίβλημα και φόβο ότι προέχει η διάσωση της ψυχής του εμβρύου, ως νέα ζωή, και όχι η ζωή της μητέρας η οποία βαρύνεται από αμαρτίες. Τα παραπάνω τονίζονταν και σε βασιλικά διατάγματα και έτσι προσέδιδαν περαιτέρω κύρος και φόβο προς τις θεολογικές θεωρήσεις.

– Η δουλεία στις ΗΠΑ διαμόρφωσε την αναπαραγωγή μεταξύ του 16ου και του 19ου αι.. Η μαιευτική βία βρισκόταν στο επίκεντρο της δουλείας στις ΗΠΑ, η οποία βασίστηκε στην εκμετάλλευση της αναπαραγωγικής εργασίας των μαύρων γυναικών για οικονομικό όφελος. Στην κληρονομική δουλεία, τα βρέφη των υπόδουλων γυναικών κατάσχονταν για να πλουτίσουν οι καταπιεστές τους και οι γυναίκες που δεν μπορούσαν να συλλάβουν ή να γεννήσουν υγιή παιδιά, υποβάλλονταν σε αυστηρές τιμωρίες και κακοποίηση. Επιπλέον, οι υπόδουλες γυναίκες υποβάλλονταν σε έντονη σωματική εργασία καθ' όλη τη διάρκεια της εγκυμοσύνης τους, συχνά χωρίς τη δυνατότητα μεταγεννητικής φροντίδας ή ανάρρωσης.

– Στα τέλη του 19ου και τον 20ο αιώνα, η ιατρικοποίηση του τοκετού επιταχύνθηκε και η ανδροκρατούμενη μαιευτική απέκλεισε τις γυναίκες που παραδοσιακά συνόδευαν τις εγκύους γυναίκες. Έχουν αναφερθεί πολυάριθμες περιπτώσεις στις οποίες οι προσπάθειες εδραίωσης της εξουσίας επί του τοκετού οδήγησαν και σε ευρύτερες μορφές έμφυλης βίας, με τις γυναίκες που «υποτάσσονταν» στους γιατρούς να υποβάλλονται σε αχρείαστα επιθετικές επεμβάσεις κατά τις οποίες έχαναν συστηματικά την ικανότητα να λαμβάνουν αποφάσεις για το σώμα και την υγεία τους.

Από την ιστορία του φαινομένου, η μαιευτική βία συνδέεται άμεσα με το φύλλο και θα μπορούσε να ενταχθεί ευρύτερα ως μια μορφή έμφυλης βίας. Η κανονικοποίηση αυτού του είδους βίας προς το γυναικείο σώμα και πνεύμα έχει να κάνει με πολλαπλούς παράγοντες καταπίεσης και εξουσίας που βρίσκουν έκφραση στην διαδικασία πριν, κατά την διάρκεια και μετά την γέννηση. Κατά συνέπεια, η μαιευτική βία αποτελεί δομικό εξουσιαστικό στοιχείο, άκρως ανταγωνιστικό με την αυτοδιάθεση του γυναικείου σώματος και σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί απλά εκδήλωση «κακού χειρισμού», έλλειψη γνώσης ή αμέλειας.

Η μαιευτική βία στον ελλαδικό χώρο

Στον ελλαδικό χώρο παραδοσιακά ο τοκετός στο σπίτι αποτελούσε μια κοινή πρακτική, μέσα από την οποία οι γυναίκες είχαν τον έλεγχο της διαδικασίας στο γνώριμο χώρο του σπιτιού τους[2]. Είχαν την δύναμη να επιλέξουν ποια άτομα θα παρίστανται στην διαδικασία. Συνήθως τα άτομα αυτά ήταν κυρίως γυναίκες που γνώριζαν τις διαδικασίες του τοκετού, το οικογενειακό περιβάλλον και σπάνια κάποιοι έμπιστοι γείτονες. Αυτό κράτησε ως επί το πλείστον μέχρι τα μέσα του 20^{ου} αιώνα. Με την ιατρικοποίηση του τοκετού υπήρξε σταδιακά μια απώλεια στις γνώσεις για τον τοκετό. Εκτός από τις γνώσεις, οι γυναίκες απομακρύνθηκαν ουσιαστικά από το σώμα τους, αναθέτοντας το στους ειδικούς επιστήμονες. Ο έλεγχος των πράξεών τους μετατοπίστηκε από τον ίδιο τους τον εαυτό με αποτέλεσμα να απεμπλακούν από την ενεργό συμμετοχή τους στη διαδικασία του τοκετού τους. Τα μαθήματα που υπάρχουν πριν την γέννηση ουσιαστικά πάνε να καλύψουν αυτό το κενό που δημιουργήθηκε με τα χρόνια αλλά, βέβαια, για να σωματοποιηθούν οι πληροφορίες αυτές σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα, χρειάζεται ξεκάθαρη βούληση και στόχο από την έγκυο γυναίκα, ότι θέλει να έχει όσο το δυνατόν περισσότερο τον έλεγχο επί της διαδικασίας του τοκετού.

Στον ελλαδικό χώρο, το 2021, το 36,9% των γυναικών δηλώνει πως έχει αντιμετωπίσει μαιευτική βία. Κατά τα έτη 2019 και 2020, υπήρξαν συνολικά 169.417 γεννήσεις στον ελλαδικό χώρο εκ των οποίων το 55,79% ήταν με καισαρική τομή, το 40,24% κολπικά, ενώ υπήρχε και ένα 3,95% που η μέθοδος τοκετού δεν καταγράφηκε[3]. Σαφώς και η αύξηση των αναίτιων καισαρικών τομών αποτελεί ένα είδος μαιευτικής βίας. Άραγε, εάν αυτό συνεχιστεί και αυξηθεί, πως θα μπορούσε να παίξει τον ρόλο του κατά την πάροδο των χρόνων στο ένστικτο των γυναικών να γεννούν; Η πλήρης εναπόθεση της διαδικασίας του τοκετού στα χέρια των ειδικών, με την ταυτόχρονη ελλιπή προετοιμασία και ενημέρωση της εγκύου, δημιουργεί μια αποκοπή από μια φυσική διαδικασία, γεγονός που ίσως, με την πάροδο των ετών, να παίξει το ρόλο του ακόμα και στο πως τελικά θα γεννιούνται οι άνθρωποι στο μέλλον.

Εκτός από τις αναίτιες καισαρικές τομές, μαιευτική βία μπορεί να υπάρξει και σε έναρξη του τοκετού με διάφορες τεχνητές παρεμβάσεις, όπως η τεχνητή πρόκληση τοκετού, το τεχνητό σπάσιμο των νερών, η χορήγηση ωκυτοκίνης, οι τεχνητοί πόνοι και η γενικότερη ψυχολογική πίεση για έναρξη τοκετού, παρ' όλο που το σώμα δεν είναι έτοιμο για εξυπηρέτηση των ωραρίων των γιατρών. Επίσης, πολλές γυναίκες αναφέρουν ως τραυματική εμπειρία το κλύσμα, το ξύρισμα, τις συνεχείς κολπικές εξετάσεις, το βίαιο άνοιγμα του τραχήλου της μήτρας από γιατρούς και μαίες, το «δέσιμο» στο κρεββάτι, την άρνηση συνοδείας από άλλο άτομο, την ανεξέλεγκτη είσοδο ιατρικού προσωπικού στην αίθουσα τοκετού και την άρνηση παροχής αναισθησίας ή φαρμάκου ανακούφισης από τον πόνο. Άλλες περιπτώσεις μαιευτικής βίας είναι οι περιττές περινεοτομές,[4] ο λεγόμενος χειρισμός Kristeller[5] και η «βελονιά του συζύγου», ένας χυδαίος σεξιστικός όρος και βαθιά πατριαρχικός.[6]

Στην μαιευτική βία συμπεριλαμβάνονται και ψυχολογικές πιέσεις που λαμβάνουν χώρα στο μαιευτήριο. Τέτοιες είναι η πρόκληση απογοήτευσης και φόβου με παραπλανητικά και μη υποστηρικτικά σχόλια, η λεκτική κακοποίηση με ειρωνείες και με προσβλητικά σχόλια, αλλά ακόμα και η απαγόρευση έκφρασης του πόνου ή της

συνέχεια στη σελ. 16

2. Βλέπε και «*Η ιατρικοποίηση του τοκετού*», Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φύλλο 77, Νοέμβριος 2008

3. Έρευνα στο Antoniou, K. (2021). *The experience of childbirth in public hospitals. An investigation of the phenomenon of obstetric violence in Greece*. [Master's thesis]. Hellenic Open University
4. Η περινεοτομή είναι μια ιατρική πράξη τομής στο περίνεο, δηλαδή στην περιοχή μεταξύ του τέλους του κόλπου και του πρωκτού. Σκοπός του είναι η διευκόλυνση της γέννησης και προτιμάται από ένα φυσικό σκίσιμο (εάν συμβεί) με πιο εύκολη επούλωση. Ωστόσο υπάρχουν έρευνες που είναι αντίθετες σε αυτή την πρακτική.
5. Πίεση του χεριού στο πάνω μέρος της μήτρας ώστε να «σπρωχτεί» το βρέφος προς τον κόλπο.
6. Ο «όρος» χρησιμοποιείται για την περιγραφή ενός πρόσθετου ράμματος στο περίνεο και συνδέεται σεξιστικά και πατριαρχικά με υποτιθέμενη σεξουαλική ευχαρίστηση του άντρα.

Επανεκλογή Τραμπ & ένας βαθύτερος διχασμός στην αμερικάνικη κοινωνία

Στιγμιότυπα από μια επίσκεψη στις ΗΠΑ

Τον περασμένο Απρίλιο, σε ένα προγραμματισμένο ταξίδι στις ΗΠΑ και συγκεκριμένα στη Νέα Υόρκη, δόθηκε μιας πρώτης τάξεως ευκαιρία να επικοινωνήσουμε από κοντά με αρκετούς κατοίκους της μητρόπολης. Άνθρωποι από όλα τα στρώματα, διαφορετικά επαγγέλματα και κουλτούρες επεσήμαιναν δυο πράγματα κυρίως. Ότι ο Τραμπ θα επανεκλεγεί και ότι οι ΗΠΑ οδηγούνται σε **εμφύλιο**. Όντας ακόμη υποψήφιος για τους Δημοκρατικούς, ο Μπάιντεν περιφερόταν και το κόμμα του φυλλορροούσε ακόμη περισσότερο, αφού πιστοί και «αιώνιοι» ψηφοφόροι του το εγκατέλειπαν. Μετά από λίγες ημέρες συζητήσεων και διαπροσωπικών σχέσεων, είχαμε την πλήρη εικόνα, ότι η επανεκλογή Τραμπ ήταν αδιαπραγμάτευτη, αφού ακόμη και στην «αριστερή» και «δημοκρατική» Νέα Υόρκη είχε σημαντικό «ρεύμα». Δηλαδή, στην ενδοχώρα που οι ρεπουμπλικάνοι παραδοσιακά έχουν την πλειοψηφία, τι γινόταν;

Σε αυτή την προσωπική εμπειρία έχει ενδιαφέρον να σημειώσουμε, ότι ένας αποκλειστικός και τακτικός αναγνώστης των *New York Times* δεν λάμβανε τα ίδια μηνύματα. Δεν αποτυπωνόταν αυτή η εκλογική τάση στις σελίδες της εφημερίδας και ταυτόχρονα, με την απόσυρση του Μπάιντεν και την έλευση της Κάμαλα Χάρις, δόθηκε η εντύπωση ότι οι Δημοκρατικοί θα πανηγύριζαν μια νέα νίκη. Η αλήθεια είναι ότι ο στόχος ήταν να «μαζευτεί» η διαφορά και τίποτα περισσότερο. Να προσθέσουμε σε αυτό το σημείο, μιας και ασχολούμαστε με τις εκλογές, ότι θεωρούμε πως οι ορθότερες προβλέψεις για αυτές γίνονται ανέκαθεν από τους αναρχικούς, διότι η κάθετη αντίθεση τους προς αυτές και η έλλειψη ιδεολογικών συγγενειών με τα κόμματα προσφέρει μια αντικειμενική κρίση.

Γιατί, λοιπόν, ήταν προφανές ότι θα επανεκλεγεί ο Τραμπ; Διότι ο διχασμός σε ζητήματα αξιακά και κουλτούρας είναι πολύ βαθιά και ετεροβαρή μέσα στην αμερικανική κοινωνία. Η αναφορά για εμφύλιο από τον πρώτο συνομιλητή μάς φάνηκε υπερβολική, όμως, όταν αυτή επαναλήφθηκε και από άλλους, καταλάβαμε ότι υπάρχει κάτι βαθύτερο στις κοινωνίες των ΗΠΑ. Μια λέξη περικλείει όλη αυτή τη κατάσταση, **woke**. Έχει μεγάλο ενδιαφέρον να δούμε την ιστορία αυτής της λέξης και πώς αυτή άλλαξε περιεχόμενο και «χέρια». Το 1938, ο Αφροαμερικανός τραγουδιστής Λιντ Μπέλι είχε χρησιμοποιήσει τη φράση **«stay woke»** σε ένα τραγούδι που μιλούσε για μαύρους εφήβους που είχαν κατηγορηθεί ψευδώς για τον βιασμό δύο λευκών γυναικών στην Αλαμπάμα το 1931. Το wokeness ιστορικά προκύπτει από την αφροαμερικανική κουλτούρα και την ιδέα της ***αφύπνισης***, το να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά σε σχέση με το πώς δουλεύει το *σύστημα* και οι *θεσμοί του*. Στην πρόσφατη ιστορία αναβίωσε με το κίνημα **Black Lives Matter** αλλά από τότε η χρήση του άλλαξε άρδην και άρχισε να αποτελεί ένα εργαλείο ευτελισμού που χρησιμοποιήθηκε από τη λεγόμενη «δεξιά» για θέματα δικαιωμάτων και ταυτότητας σε φύλο και φυλή κυρίως. Έτσι, ο συγκεκριμένος όρος χρησιμοποιήθηκε από τον Τραμπ και τους ρεπουμπλικανούς για να μεμφθεί τόσο τα δικαιώματα όσο και τους δικαιωματιστές. Όμως αυτό το πεδίο και το γήπεδο για να παίξει μπάλα ο Τραμπ το έστρωσαν οι δημοκρατικοί, οι αριστεροί και τα «κινήματα». Αυτοί του έστρωσαν το χαλί ώστε με τη χρήση εύστοχου πολιτικού μάρκετινγκ να αποδομηθεί πλήρως η εικόνα του οποιουδήποτε «ευαγγελιστή» του political correct των περασμένων δεκαετιών που κουνούσε το χέρι διδακτικά. Η μπάλα παιζόταν στο δικό του πεδίο και όλα τα πλεονεκτήματα ήταν με το μέρος του.

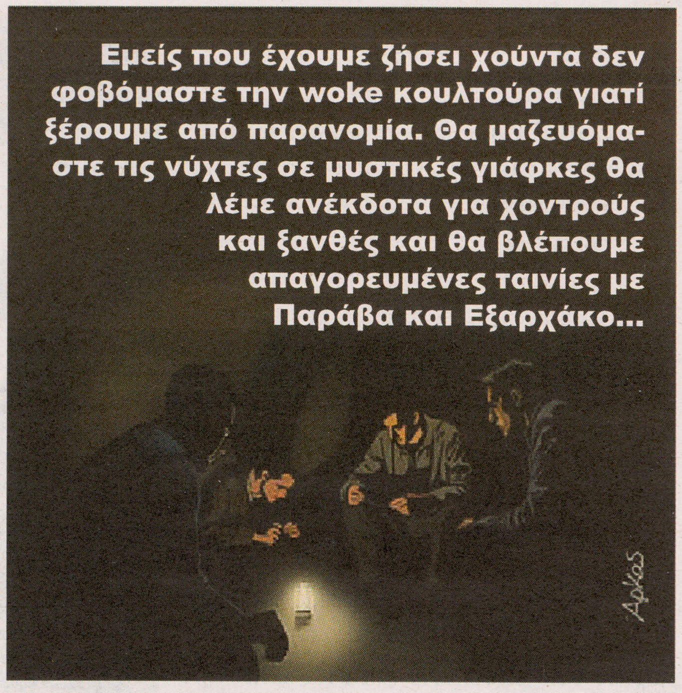

Και αυτό διότι εκείνοι που έδιναν και δίνουν μεγαλύτερη αξία στη χρήση της άνω τελείας και του ουδέτερου και δεν αντιμάχονται, καταρχήν, τη ρίζα του κακού και το μηχανισμό που γεννά άθλιες συμπεριφορές, είναι αυτοί που παράγουν στρατόπεδα εντός των καταπιεσμένων και όχι ενάντια στην εξουσία και την εκμετάλλευση. Στο πολιτισμικό χάσμα που αναπτύχθηκε μεταξύ εκείνων που γνωρίζοντας πως λειτουργεί η εξουσία, οι θεσμοί της και ταυτόχρονα τα στερεότυπα, η γλώσσα και τόσα άλλα, δεν τα χρησιμοποίησαν με τέτοιο τρόπο ώστε να γίνουν αντιληπτά και κατανοητά από όλους αλλά, αντίθετα, εμφανίστηκαν ως μια πεφωτισμένη ελίτ με πατερναλιστική συμπεριφορά. Και έτσι, το μέσο και το μήνυμα είχε εσφαλμένη κωδικοποίηση. Όταν κάποιος δεν είναι έτοιμος να ακούσει αυτά που εσύ έχεις να του πεις αλλά επιμένεις να του τα διδάξεις και να τον κατατάξεις σε διάφορες κατηγορίες ταυτότητας και συμπεριφοράς, τότε το μόνο που μπορείς να πετύχεις είναι να υψώσει τείχη στα αυτιά του προς εσένα και να στραφεί σε εκείνον που τον κολακεύει και του λέει πόσο καλός, άξιος και τίμιος είναι. Και αυτό γίνεται στην Αμερική. Πολλώ δε μάλλον όταν τον διδακτικό ρόλο τον έχουν και οι Δημοκράτες εξουσιαστές. Δηλαδή, η μια πλευρά της εξουσίας κατηγορεί την άλλη για τα δεινά που και οι δυο μαζί έχουν παράξει, μέσα από την καταπίεση και τον έλεγχο απέναντι στον άνθρωπο.

Κάπως έτσι, τα «κινήματα» λειτουργούσαν ως ουρά των Δημοκρατικών, όπως και στον ελλαδικό χώρο αποτελούσαν ουρά του ΣΥΡΙΖΑ το 2015. Η κριτική αυτή ασκείται, λοιπόν, –πέρα από τους Δημοκρατικούς που δεν γνωρίζουμε και τις προθέσεις τους άλλωστε για την ατζέντα που θέτουν– και από ευρύτερες ομάδες και οργανώσεις του λεγόμενου ανταγωνιστικού κινήματος. Η επίσκεψη μας στο βιβλιοπωλείο Bluestockings μάς επιβεβαίωσε όλα όσα ακούγαμε και βλέπαμε κατά την παραμονή μας στη Νέα Υόρκη. Σε προηγούμενες επισκέψεις μας στην περιοχή του *Lower East Side* και στο συγκεκριμένο συνεργατικό βιβλιοπωλείο, βλέπαμε αναρχικά βιβλία κλασσικών αλλά και σύγχρονων μελετητών, πολλά περιοδικά και φανζίνς. Υπήρχε πολυμορφία απόψεων και θεμάτων που για κάποιους που έρχονταν από την Ευρώπη είχε πολύ μεγάλο ενδιαφέρον. Σε αυτή την επίσκεψη το ράφι για την αναρχία είχε μόνο 3 βιβλία. Αντίθετα, τα βιβλία για τα δικαιώματα ήταν άπειρα και ουσιαστικά ένα πολύμορφο και ζωντανό βιβλιοπωλείο ιδεών είχε μετατραπεί σε ένα «δικαιωματιστικό» παγκάρι. Πολύχρωμο μεν, μονοθεματικό δε.

Περαστικά μας...

Σ/Λ

συνέχεια από σελ. 15 - **ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΒΙΑ**

ανακούφισης με φωνές, παράπονο και κλάματα. Τέλος, θα πρέπει να αναφερθούν και πρακτικές που έρχονται σε αντίθεση με προγραμματισμένες επιθυμίες από τις γυναίκες, που όμως δεν εφαρμόζονται την ώρα του τοκετού αλλά και μετά από αυτόν. Πρόκειται για επιθυμίες που έχουν να κάνουν με το δέσιμο μητέρας-βρέφους, αλλά και με την μετέπειτα υγεία του βρέφους και της μητέρας. Τέτοιες είναι: α) Ο άμεσος χωρισμός μητέρας-βρέφους, με το άμεσο κόψιμο του ομφάλιου λώρου (απολίνωση) ακόμα και αν αυτή αρχικά εκφράσει την αντίθετη επιθυμία[7]. β) Η έλλειψη υποστήριξης των γυναικών στο να θηλάσουν μέσα στα μαιευτήρια, τρομοκρατώντας τες και γεμίζοντας τες τύψεις για την υγεία του παιδιού τους. Τέτοιες πρακτικές συμβαίνουν ακόμα και σε μαιευτήρια που στο brand τους πλασάρονται ως «φιλικά στον μητρικό θηλασμό», φυσικά μόνο ως κράχτης, ενώ στην πραγματικότητα, στην καλύτερη περίπτωση είναι τουλάχιστον αδιάφορα προς τον θηλασμό, εξυπηρετώντας τις εταιρείες πρόσθετου γάλακτος. γ) Η απομάκρυνση του βρέφους από την στιγμή της γέννησης του για αρκετές ώρες, που θεωρούνται κρίσιμες για την ομαλή λειτουργία του μητρικού θηλασμού και δ) η έλλειψη ενημέρωσης της μητέρας για την κατάσταση της υγείας του βρέφους, θεωρώντας ότι η μητέρα δεν μπορεί να καταλάβει ιατρικά θέματα που στην τελική την αφορούν.

Τα τραύματα, ψυχικά και σωματικά, που μπορεί να αφήσει η άσκηση μαιευτικής βίας είναι πολλά. Η γυναίκα που έχει υποστεί κάποια μορφή μαιευτικής βίας μπορεί να αποξενωθεί από το σώμα της και να σκέφτεται μια μελλοντική γέννα με τρόμο. Ακόμα και η επιλόχειος κατάθλιψη πλέον συνδέεται με την μαιευτική βία.[8] Φράσεις όπως, «με πίεζαν για να σπάσω τα νερά μου», «περνούσαν και μου έβαζαν δάχτυλα», «με έσκισε», «με έραψε» κ.λπ., δείχνουν μια σχέση εξουσίας μεταξύ γιατρού και εγκύου που εμπεριέχει πατριαρχία, σεξισμό και στην τελική μια απόλυτη εξουσία του γιατρού πάνω στο γυναικείο σώμα. Δυστυχώς το παραπάνω πρόβλημα είναι εντονότερο σε γυναίκες σε χαμηλά οικονομικά κοινωνικά στρώματα, τσιγγάνες, μετανάστριες και πρόσφυγες.

Ο κάθε άνθρωπος οφείλει να επιλέγει ο ίδιος για το σώμα του. Η εγκυμοσύνη, ο τοκετός και τα μετέπειτα στάδια του, είναι ως επί το πλείστον μια σωματική και ψυχική εμπειρία ξεχωριστή στην ζωή της γυναίκας, η οποία συμβαίνει μεν για μικρό σχετικά χρονικό διάστημα, αλλά ουσιαστικά επηρεάζει χρονικά το υπόλοιπο της ζωής της. Δεν θα πρέπει να τσαλαπατιέται ελαφρά την καρδία, από κάθε είδους ειδικούς. Επίσης, επειδή ποτέ δεν θα πρέπει να περιμένουμε να αλλάξουν οι άλλοι και έχοντας επίγνωση των παραπάνω, οφείλουμε να διαφυλάξουμε το σώμα μας και ουσιαστικά την ίδια μας την ζωή, μέσω μιας συνεχούς διαδικασίας αυτοεπιμόρφωσης, ενημέρωσης και προετοιμασίας, όσο επώδυνη και αν είναι από άποψη χρόνου· ίσως ακόμα και να αναζητήσουμε πραγματικούς συντρόφους ζωής, ώστε να βοηθήσουν και να σταθούν αρωγοί, ώστε να διασφαλιστεί ότι εκείνος ο λίγος χρόνος στην ζωή μιας γυναίκας όπου περιμένει παιδί και ο μετέπειτα κρίσιμος χρόνος που ακολουθεί την γέννα, θα είναι σύμφωνα με τα πρότυπα που εκείνη έχει επιλέξει και οι επιλογές της να είναι προϊόντα αυτής της διεργασίας και όχι φορεμένες από τους ειδικούς.

Ελευθερόκοκκος

7. Πολλές έρευνες αναφέρουν πως ο λώρος θα πρέπει να μην κόβεται για κάποια λεπτά, αφού μέσω αυτού ο πλακούντας μεταφέρει υψηλές ποσότητες θρεπτικών συστατικών για την υγεία του βρέφους τους επόμενους μήνες της ζωής του.

8. H Silva-Fernandez et al, (2023)